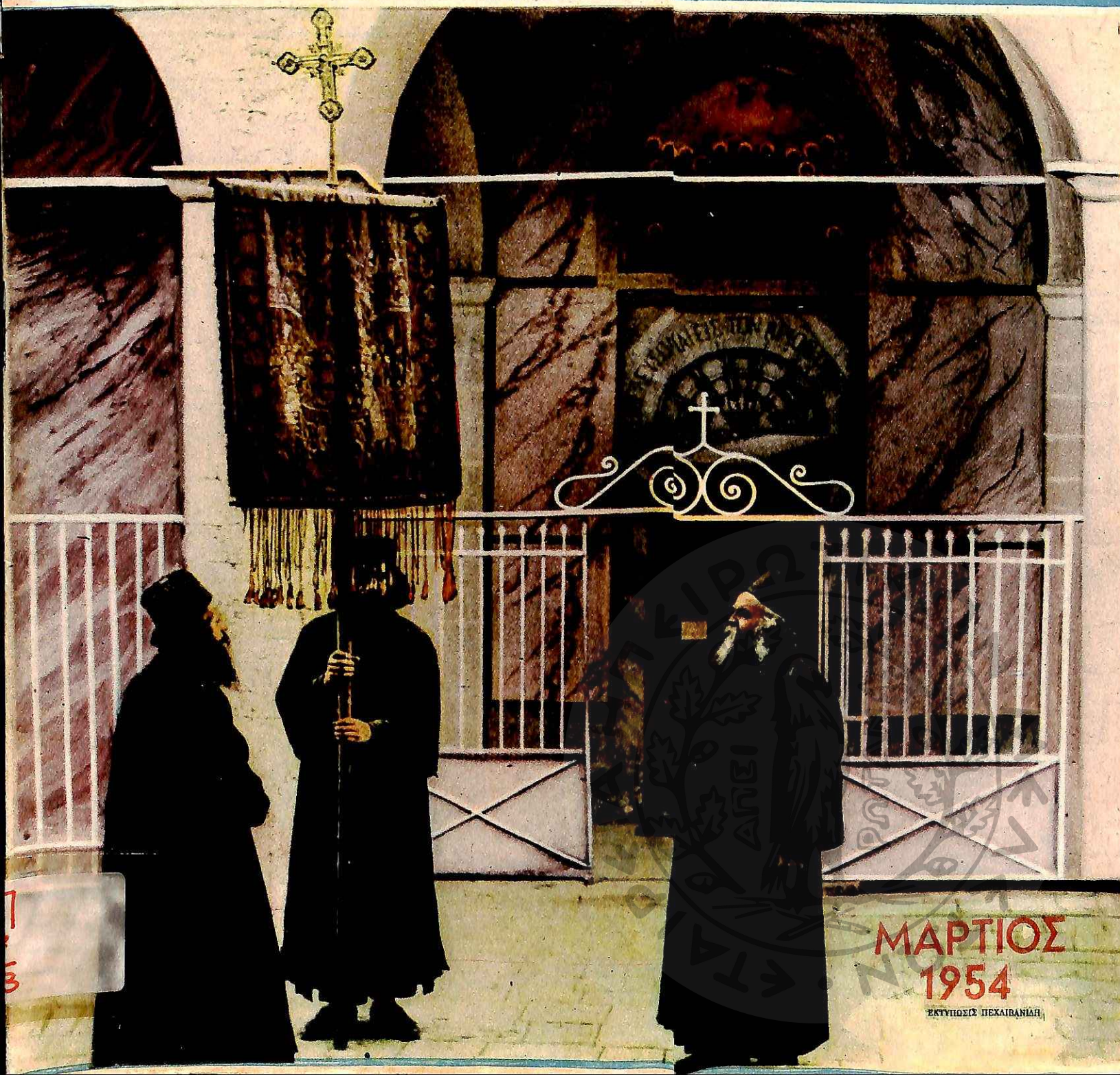


ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ + ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ



ΜΑΡΤΙΟΣ
1954

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΑΙΡΑΝΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Τού, υπό την Ύψηλὴν Προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ ΒΑΣΙΛΕΩΣ καὶ τὴν ἐπιτίμων Προεδρείαν τῆς Α. Μ. τῆς ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Α'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924—1941

Β'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 9ον

MΑΡΤΙΟΣ 1954

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 6

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Μακένζυ Κίγκ 1 (πρώην Λυκαδηττοῦ) ΑΘΗΝΑΙ — Τηλέφ. 613-571

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ ΑΡΘ. 6 Α. Ν. 1092

Διεύθυνσις Περιοδικῶν: ΚΑΛΛΙΠΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Λ. Σγουροῦ 2

Διεύθυνσις Τυπογραφείου: «ΠΥΡΣΟΣ» Α. Ε., Ἱερὰ Ὁδὸς 61

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1.500 — Ἐτησίᾳ συνδρομὴ ἔσωτ. Δρχ. 12.000, ἔξωτ. 10 σελλίνια ἢ 2 δολλάρια

Συνδρομαὶ καὶ ἀντίτιμον περιοδικῶν νὰ στέλλωνται μετὰ ταχυδρομικῆς ἢ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς ἀπὸ σὺντάκτου

«Ἑλληνικὸν Ἑρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Μακένζυ Κίγκ 1, Ἀθήνας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

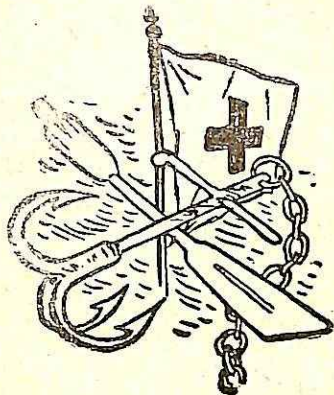
Τὸ μεγάλο διδάγμα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 21, ὑπὸ Μ. Νικολαΐδου	1	The great moral of the Revolution of 1821, by M. Nicolaidis	1
Ἑλληνες, ὑπὸ Γ. Κουρμούλη	2	Greeks, by G. Kourmoulis	2
Ἡ Χατζηκαρνανταίναια, ὑπὸ Ε. Φωτιάδου, Ποιοὶ ἐμβολιασμοὶ πρέπει νὰ γίνον ἐν τῇ παιδίᾳ, ὑπὸ Σπ. Μπαρτσόκα. β) Ἡ φίλια, ὑπὸ Α. Σ. Α.	3	Hatzicarrantanena, by E. Photiades. Which are the essential inoculations for children, by Sp. Bartsokas, b) Friendship, by A. S. A.	3
Μύθων συνέχεια, ὑπὸ Σπ. Δοξιάδη	4	Myths continued, by Sp. Doxiades	4
Ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ, ὑπὸ Κ. Παπαπαναγιώτου. β) Ἱστορικὲς Φυσιολογίαι	5	Abraham's sacrifice, by K. Papapanagiotou, b) Historic figures	5
Δαυὶδ Λιβινγκστον, Ἑρ. Στάνλεϋ, ὑπὸ Ν. Δημητροκάλη	6	David Livingston, Hen. Stanley, by N. Deme-trocalis	6
Ἀμφισσα, ὑπὸ Π. Καλονάρου. β) Ἑλλάδα, ὑπὸ Α. Σημηριώτη	7	Amphissa, by P. Kalonaros, b) Greece, by A. Si-miriotis	7
Ἡ μαγικὴ καμπάνα, ὑπὸ Β.	8	The magic bell, by B.	8
Πρώτες Βοήθειαι, Ρινωρραγία. β) Ἐνα ταξίδι στὴ Βορειοδυτικὴ Ἑλλάδα, ὑπὸ Κ. Ζευγά	9	First aid: Nose bleeding, b) A trip to North-western Greece, by K. Zevgas	9
Τὰ δάση μας, ὑπὸ Π. Γρίσπου. β) Τὸ τραγοῦδι τῶν πεύκων, ὑπὸ Σπ. Ματσούκα	10	Our forests, by P. Grispos, b) Pine-trees, song, by Sp. Matsoukas	10
Φωτογραφίαι δράσεως	11	Activity in pictures	11
Τὸ Ράγκμπυ, ὑπὸ Σπ. Αὐλωνίτη	12—13	Rugby, by Sp. Aulonites	12—13
Ρεῦμα τοῦ Κόλπου	14	Gulf stream, by N. D.	14
Πῶς νὰ γράφετε καλὰ	15	How to write well	15
Ὁ Σαλίγκαρος καὶ ἡ Χελώνα, ὑπὸ Α. Μεταξᾶ	16	The snail and the tortoise, by A. Metaxas	16
Τὸ Σταυρουδάκι τῆς Φιφῆς, ὑπὸ Σ. Κωσταρίδη	17	Fifi's charm, by G. I. Protopapas	17
Μελέαγρος, ὑπὸ Γλ. Πρωτοπαπά	18	Meleagrus, by G. I. Protopapas	18
Κίνησις Ε. Ε. Σ. Ν.	19	G. J. R. C. movement	19
Δράσις ὁμάδων Ε. Ε. Σ. Ν.	20—21	Groups' activity	20—21
Μαθητικὴ συνεργασία	22	Pupils' contribution	22
Τὰ κατορθώματα τοῦ Λελέ, ὑπὸ ΑΝ. ΒΩ.	23—24	Lele's deeds, The hypnotist, by ΑΝ. ΒΩ.	23—24
Ἐξώφυλλο: Τὸ λάβαρο τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.	25	Front cover: The Flag of Revolution at Aghia Lavra.	25
Ἐσωτερικὴ ἐξώφυλλο: Ἑλλάδα Ἀθάνατη, ὑπὸ Στ. Σπεραντζα.		Inside front cover: Greece, immortal Greece, by St. Sperantzas.	
Ὁπισθόφυλλον: Ὕμνος τῶν Προγόνων. Στίχοι, Γ. Δροσίνη. Μουσικὴ, Α. Παναγιωτοπούλου.		Back cover: Ancestors' hymn. Verses by G. Drossinis. Music by A. Panagiotopoulos.	

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΕΛΛΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ ΑΘΑΝΑΤΗ

Μ' ὅλα τὰ θάμπε ἐπρόβαλε τοῦ Μάρτη πάλι ἡ χα-
(ραυγὴ).
Τὸ χελιδόνι ἐγύρισε καὶ ξαφνιασμένο ἐστόθη
κι ἀκούει, ἀκούει κάποιον σκοπὸ, πού στοιχειωμένους
(πάει νὰ βγῇ)
ξανά ἀπ' τῶν θράχων τὶς κορφές κι ἀπ' τῶν καιρῶν τὰ
(βάθη).
Μ' ἀπ' τοὺς κάμπους πρόσχαρη νά, ὁρμὰ πρωτόφαντη
(φωνή)
καὶ μετὰ τῶν βράχων τὸ σκοπὸ σ' ἕνα τραγοῦδι σμίγει.
Τόπο! Τῆς νιότης τόνειρο περνάει γαλάζιο νὰ φανῇ
— λάμπουν τὰ μάτια — καὶ φτερά γιὰ δόξες νέες
(ἀνοίγει).
Ἀσπίδες στήθια κ' ἡ καρδιὰ πέλαιγο μέσα, πού ἀντη-
(χεῖ)
παίανες γιὰ μιὰ λευτεριά σάπαρτο ἀπάνω κάστρο.

Νιότη, ἀδελφὴ τῆς ἀνοιξης, φύλλα στὸ διάβα σου
(βροχή).
Τὸ γέλασμά σου ὀλόφαντο σὰν τῆς ἡμέρας τ' ἄστρο.
Ξαναγυρίζουν στοὺς βωμοὺς οἱ νέες ψυχές. Πατρίδα
(ἔσθ,)
δέξου τις, πού εἰν' ὀλόχαρες κ' εἰν' ἄξιες γιὰ νὰ ζή-
(σουν).
Ἰδέες, λαχτάρεις, λογισμοὶ σὲ φέρνουν πάλι περισσοὶ
στὴ δόξα τὴν ἀρχαία σου κ' ἐκεῖ πού κάποτε ἦσουν.
Μέτωπα νέα καὶ καρτεροὺν στεφάνια ἀμάραντα σω-
(ρούς).
Ἀνοιξη, κάποιον Μάρτη σου τᾶγρια λουλούδια μᾶσε.
Πάνω ἀπ' τὸ κοσμογύρισμα κι ἀπάνω ἀπ' ὅλους τοὺς
(καιρούς).
Ἑλλάδα, Ἑλλάδα, ἀθάνατη καὶ πάντα νέα θε νᾶσαι.



Ἡ 25ῃ Μαρτίου δὲν εἶναι ἡ τυ-
χαία ἐκλαμψὶς τῆς ψυχῆς ἐνδὸς Ἑ-
θνους, οὔτε ἡ εὐτυχὴς σύμπτωσης
εὐνοϊκῶν περιστάσεων, πού συνε-
ργάσθησαν καὶ συνετέλεσαν στὴν ἐμ-
φάνισί της. Εἶναι ἡ φυσιολογικὴ ἀ-
νάγκη τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς, πού
ἐσιγόκαψε καὶ ἐκρυφάναβε ἐπὶ τέσ-
σαρες αἰῶνες καὶ πού δὲν ἔπαυσε νὰ
κρατᾷ μέσα της, χιλιάδες
χρόνια ἀσβεστή καὶ ἀκα-
τάλυτη τὴν ἱερὴ φλόγα
τῆς Ἐλευθερίας. Καὶ εἶ-
ναι συγχρόνως ἡ σκληρὴ
καὶ ἀλύγιστη ἀπόφασις
θανάτου, πού ἕνας ὀλό-
κληρος λαὸς ἐπῆρε ἀδί-
στακτα καὶ θεληματικὰ,
ἔξω ἀπὸ κάθε λογικὴ καὶ
κάθε πρακτικὸν ὑπολογι-
σμὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν
δυσμενείαν καὶ ἀντίθετες
συνθήκες.

Ἡ ἔννοια τῆς Ἐλευθε-
ρίας ἦταν τότε σ' ὀλό-
κληρὴν τὴν Εὐρώπῃ, κά-
τω ἀπὸ τὸν τρομερῶτερο
διωγμὸ, πού κρατοῦσε ἀ-
ποπνικτικὰ φειμαμένη τὴν
ψυχὴ τῶν λαῶν. Καὶ ἡ με-
γάλη καὶ πανίσχυρος Ὀ-
θωμανικὴ Αὐτοκρατορία
πατοῦσε δυνατὰ καὶ
σκληρὰ μετὰ τὸ βαρὺ τῆς
πέλμας τῆς γῆς Ἑλλά-
δος. Ἄν τότε ἔλεγε κα-
νεὶς στὸν κόσμον ὅτι μιὰ χούφτα ἀν-
θρωποὶ, ἀνοργάνωτοι, ἀδοήθητοι, ἄ-
οπλοι σχεδόν, θὰ ὕψωναν στὴν Ἀ-
γία Λαύρα τὴν σημαία τῆς Ἐλευθε-
ρίας, ὁ κόσμος θὰ γελοῦσε γιὰ μιὰ
τέτοια «τρέλλα» ἢ θὰ θύμωνε γιὰ
μιὰ τέτοια «αὐθάδεια». Αὐτοὶ οἱ ἐ-
λάχιστοι «σκλάβοι» ἐναντίον τῶν ἀ-
μέτρητων στρατιῶν τοῦ Σουλτάνου;
Καὶ νὰ τολμοῦν αὐτοὶ νὰ σηκώνουν
κεφάλι καὶ νὰ ταράζουν τὴν ἡσυχίαν
τῆς Εὐρώπης;

Ἐλάχιστοι, ναί. Ἀλλ' ὅχι σκλάβοι!
Γιατί αὐτοὶ οἱ ἔλάχιστοι ἦσαν
Ἕλληνες. Καὶ οἱ Ἕλληνες, καὶ ὅταν
ἀκόμα ἦσαν ὑποδουλωμένοι, δὲν ὑ-
πῆρξαν ποτὲ σκλάβοι. Ὑπῆρξαν
πάντα ἐλεύθεροι! Καὶ οἱ ἐλεύ-
θεροι ἄνθρωποι δὲν ὑπολογίζον-
ται μετὰ τὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ψυ-
χικὴν τους δύναμιν. Μέσα στὴν ψυχὴ
τοῦ καθενὸς ἀπ' αὐτοὺς ὑπάρχει
συμπυκνωμένη ἡ δύναμις χιλιάδων.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ



ΜΕΛΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Καὶ μέσα στὴν ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων
ὑπάρχει ἐπιπλέον ἡ μεγάλη, ἡ αἰώ-
νια καὶ ἀκατάβλητη δύναμις τριῶν
χιλιάδων ἐτῶν, ἡ δύναμις τῆς ἱ-
στορίας καὶ τῆς Παραδόσεως, ἡ δύ-
ναμις τῆς ἀπέραντης στρατιᾶς τῶν
Προγόνων.

«Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθί

Κολοκοτρώνης τὸ φορεῖ»,

ἐτραγουδοῦσε ὁ πολεμιστὴς τοῦ Εἰ-
κοσιένα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Λεωνίδας ἐ-
κρατοῦσε τὸ ὅπλο τοῦ Ὀμηρικοῦ ἥ-
ρωα τὸ ἴδιο ὅπλο, πού ὁ Σπαρτιά-
της βασιλεὺς, προτείνοντας τὸ χέ-
ρι του μέσα ἀπὸ τοὺς αἰῶνες, τὸ
εἶχε μεταδώσει στοὺς Βυζαντινοὺς



Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς ἀπονέμης τῶν διπλωμάτων εἰς τὰς τελειοφοροῦσας
ἀδελφὰς τῆς Σχολῆς Νοσοκόμων Ε. Ε. Σ. Εἰς τὸ μέσον ἡ Α. Μ. ἡ Βασι-
λισσα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορείας τοῦ Νοσοκο-
μείου Ε. Ε. Σ. Καθηγνήτου κ. Μ. Μακκά.

H. M. the Queen (in the Middle), during the ceremony of the award of
diplomas to the graduate G.R.C. Nurses, followed by the President of
the G.R.C. Hospital, Prof. M. Makas.

αὐτοκράτορες τὸ ἴδιο ὅπλο, πού καὶ
ὁ πολεμιστὴς τοῦ Εἰκοσιένα εἶχε
παραδώσει στοὺς ἀδελφοὺς του τοῦ
Δώδεκα καὶ τοῦ Δεκατρία, καὶ αὐ-
τοὶ πάλι, ἀκούραστοι δρομεῖς μιᾶς
ἀτέλειωτης λαμπαδοδρομίας, τὸ ἐμ-
πιστεύθηκαν στὰ χεῖρα τῶν συγχρό-
νων ἡρώων τῆς πρόσφατης Δεκαε-
τίας.

«Σπαθί» ὠνόμασε τὸ ὅπλο αὐτὸ
ὁ τραγουδιστὴς. Μὰ τὸ πραγματικὸ
τοῦ ὀνομα εἶναι ἄλλο: «Ψυχὴ»!
Μιὰ δυνατὴ, ἀλύγιστη, ἀνίκητη ψυ-
χή, πού ξέρει νὰ διατηρῇ πάντα μέ-
σα της, ζεστὴ καὶ ζωντανή, τὴ θεία
οὐσίαν τῆς ἐλευθερίας, πού ἐστάλα-
ξε στὰ ἱερὰ της βάθη ὁ Δημιουργός,
καὶ πού ξέρει νὰ ἀναδίνη καὶ νὰ ἐκ-
πέμπῃ αὐτὴ τὴν οὐσίαν, ὅταν σημαί-
νῃ ἡ ὥρα τῶν πεπρωμένων, μετὰ
κράτητῃ ὁρμὴ καὶ ἀκαταγνώστη
δύναμιν, ὡς ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀποφα-

σιστικότητα, ὡς πίστι καὶ αὐτοθυ-
σία καὶ—κάτι πού τὰ συγκεντρῶ-
νει καὶ τὰ συγχωνεύει ὅλα—ὡς ἀ-
πόφασις θανάτου.

Ἄν ἐκεῖνοι, πού ἐσάρκασαν ἡ ἀ-
γανάκτησαν γιὰ τὴν παράτολμην ἀ-
πόφασιν τῶν λίγων ἐκείνων Ἑλλή-
νων, ἐπρόσπεραν καὶ ἐννοιωθῶν τὶς
τρεῖς λέξεις, πού εἶχαν χαρά-
ξει στὴν σημαίαν τους, «Ἐλευθε-
ρία ἢ θάνατος», θὰ καταλάβαιναν
πόσο μεγάλο στράτευμα κρυβόταν
πίσω ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐκείνον ἀρι-
θμὸν, τί πανίσχυρο καὶ ἀκατανίκητο
ὅπλο ἦταν αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ «παρα-
λογισμὸς» πού τοὺς κα-
ταλόγιζαν, ὁ ὑπέροχος
παραλογισμὸς τῆς ἀδού-
λωτης ψυχῆς τους. Θὰ κα-
ταλάβαιναν ὅτι τὴ στι-
γμῇ, πού ἀπεφάσισαν νὰ
πεθάνουν γιὰ τὴν ἐλευθε-
ρίαν, ἐκείνην ἀκριβῶς τὴ
στιγμῇ εἶχαν κιόλας γί-
νει ἀθάνατοι, καὶ ὅτι καμ-
μιὰ ὑλικὴ δύναμις, καμ-
μιὰ βία δὲν θὰ μπορού-
σαν πιά νὰ ἐμποδίσουν
τὴ Νίκη τους. Γιατί ἡ δό-
ξα εἶναι πῶς δυνατὴ ἀπὸ
τὸν θάνατον. Καὶ εἶναι
συγχρόνως ἡ πῶς ἀληθινὴ
καὶ ἡ πῶς μόνιμη καὶ ὀρι-
στικὴ Νίκη.

Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀ-
πόφασις τοῦ θανάτου, αὐ-
τὴ ἡ εὐσυνείδητη καὶ θε-
ληματικὴ προσφορὰ τῆς
ὑπέρτατης θυσίας ἀποτε-
λεῖ τὸ βαθύτερον νόημα,
ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλύτερον
δίδαγμα τῆς Ἐπαναστά-
σεως τοῦ Εἰκοσιένα. Τὸ ἴδιο νόημα
καὶ δίδαγμα—τὸ ἴδιο ὑπέρτατον μῆ-
νυμα—πού ξεκινᾷ σὰν λαμπρὴ ἀκτί-
να φωτὸς ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βάθη τῶν
αἰώνων καὶ φωτίζει τὸ δρόμο τῆς φυ-
λῆς μας, τὸν μεγάλο, τραχὺ καὶ αἰ-
ματοβαμμένο δρόμο της, καὶ ἐμπνέ-
ει, καθοδηγεῖ καὶ λαμπρύνει τὴ με-
γάλη καὶ ἀθάνατη ψυχὴ της.



ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΘΕΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 10. 1. 1

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85

ΑΡΙΘ. 36199



Β'.

Αἱ ἀρεταί, τὰς ὁποίας ἐκκληρονόμησεν ὁ Ἑλληνισμός, ἐξάλκευσαν τὴν ψυχὴν καὶ τὸν χαρακτῆρα του.

Ἦδη εἰς χρόνους παλαιότερους τῆς ἱστορικής παραδόσεως εἶχεν ἀναπτυχθῆ καὶ ἀναγνωρισθῆ ὡς κοινωνικὴ ἀνάγκη ἡ εὐγενὴς ἰδέα τοῦ συναγωνίζεσθαι, πρὸς διάκρισιν καὶ ἀγάθεισιν τοῦ ἀρίστου. Ἡ ἀνάγκη αὕτη προήρχετο ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τάσιν καὶ παρόρμησιν πρὸς τὸ καλὸν ἀριστεύειν καὶ ὑπέροχον ἔμμεναι ὧλων, μὴδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν». Δηλαδή διὰ τῆς εὐγενούς καὶ ἐντίμου ἀμιλλῆς νὰ κατορθώῃ κανεὶς νὰ ἀναδεικνύεται ἀριστος καὶ νὰ ὑπερβάλῃ τοὺς συναγωνιστάς του, διατηρῶν τοιοῦτοτρόπως ἀμειώτους τὰς ἐνδόξους οἰκογενειακὰς του παραδόσεις.

Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἤδη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἱστορικοῦ ἔθνικοῦ βίου, ἐμφανίζονται καθιερωμένοι τελεταί, κατὰ τὰς ὁποίας, πλὴν τῶν ἄλλων, οἱ Πανέλληνες διηγωνίζοντο πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ἀρίστου.

Ἀξίον ἰδιαιτέρας ἐξάρσεως καὶ θαυμασμοῦ εἶναι ὅτι ἡ ἀμιλλα αὕτη εἶχεν ἀνεκῶς ἀποκλειστικὴς ἥσικα κινήτρα. Κατὰ τοὺς περιωμους καὶ πανενδόξους ἐκείνους ἀγῶνας τὸ ἄθος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς προσήρχετο νὰ ἀθλήσῃ με ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ κερῶσῃ τὸν κότινον, δηλαδή τὸν κλάδον τῆς ἀγριελαίας διὰ τοῦ ὁποίου ἐστεφανουτο ὁ νικητής. Ἦτο στεφανίτης λοιπὸν ὁ ἀγὼν, δὲν ἦτο οὔτε δωρίτης οὔτε ἀργυρίτης οὔτε χρηματίτης.

Ἄν λάβωμεν τώρα ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀναγραφή τῶν ὀνομάτων τῶν Ὀλυμπιονικῶν ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ 776 π.Χ. καὶ ἀποτελεῖ τὴν παλαιστάτην ἱστορικὴν ἐθνικὴν χρονολογίαν, πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ὡς τὸ ἀρχαιότατον μεμαρτυρημένον ἱστορικὸν γεγονός τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἀρχαιότατη μαρτυρουμένη ἐκδήλωσις ἑλληνικοῦ βίου, εἶναι ἡ ἀνιδιοτελὴς ἀθλησις ἐπὶ καθαρῶς ἠθικοῦ πεδίου.

Δὲν χρειάζεται διαλεκτικὴ διὰ νὰ ἐξαρθῇ ἡ ὑπέροχος αὕτη ἀρετὴ τοῦ λαοῦ μας. Οἱ Ἕλληνες διατρέχουν ἀκόμη τὰ πρώτα στάδια τῆς ἐθνολογικῆς τῶν συγκροτήσεως. Δὲν ὀνομάζονται καν ἀκόμη Ἕλληνες, μὴ εἶναι ἔχουν κατορθώσῃ αἱ φυλαὶ νὰ ἀνεγείλουν ἀλλήλας με ἀδελφικότητα.

Καὶ ὅμως. Εὐθὺς ἀμέσως, με τὰ πρώτα σκιρτήματα πρὸς δημιουργίαν ἑθνικοῦ βίου, ἀναπτύσσεται μετὰ τῶν ὁ ἀκατάλυτος δεσμός τῆς εὐγενούς ἀμιλλῆς εἰς σωματικούς, μουσικούς, φιλολογικούς ἀγῶνας.

Τὸ ἀγωνιστικὸν πνεῦμα, εἶναι συσφασμένον με τὴν φύσιν τοῦ Ἑλλήνος. Προορισμὸν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἔχει νὰ ἀγωνίζεται καὶ νὰ νικᾷ. Ἐχει ἐπίγνωσιν τῆς ἀλκῆς του,

τῆς σωματικῆς, τῆς καλλιτεχνικῆς, τῆς ἠθικῆς.

Ὁ Ἕλληνας λοιπὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας, προικισμένος με συναισθησὶν δυνάμει καὶ ἐμφυτον ἀγωνιστικὴν διάθεσιν. Δὲν ἐδράδυνε νὰ ἀναδείξῃ τὸ τί ἦτο ἱκανὸς νὰ ἐπιτελέσῃ.

Ἦδη εἰς τὸ μεταίχμιον προῖστορίας καὶ ἱστορίας, αἱ κατακτήσεις τοῦ Ἑλλήνος εἰς τὸ πνευματικὸν καὶ ὕλικὸν πεδίων προκαλοῦν θάμβος καὶ κατὰπληξιν.

Αἱ ὑπερπόντιοι ἀποικίαι, αἱ ὁποῖαι ἐξησφάλισαν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν δυνάμει ἀνετωτέρας ὕλικῆς διαβιώσεως καὶ ἐξελίξεως, εἶχον ἰδρυθῇ καὶ ἀναπτυχθῇ κατὰ τοὺς χρόνους μέχρι τῶν ὁποίων μᾶς ἐπιδέχονται νὰ ἀναχθῶμεν αἱ ἱστορικαὶ γνώσεις.

Ἡ ἰδρυσις δὲ καὶ ἀνάπτυξις τῶν ἀποικίων ἐδημιούργησε τὰς προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν τῶν Ἑλλήνων. Αἱ ἀποικίαι ἐξησφάλισαν τὰς ὕλικας ἐκείνας ἀνέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπέτρεψαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν βιοτικῶν μεριμνῶν καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἐπιχειρῇ μεγαλειώδεις πτήσεις πρὸς τὸν νοητὸν κόσμον.

Τὰ ἀρχαιότατα πνευματικὰ δημιουργήματα τῶν Ἑλλήνων ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς γρανιτώδους ἐνότητος τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴν πεποίθησιν τῶν νεωτέρων ἐπὶ τὴν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς καὶ τὴν ἀνωτερότητα τῶν προγόνων τῶν. Οἱ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῆς εὐλογημένης Μικρασιατικῆς ἀποικίας ὑμνοῦν τὰ «κλέα ἀνδρῶν», δηλαδή τὰς ὑπερανθρώπους προσπάθειας, τὰς ὁποίας κατέβαλον οἱ ἡρώικοι τῶν πρόγονοι, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὰς νεωτέρας γενεὰς ὅρους ἀνέτου ὕλικῆς διαβιώσεως.

Ἡ Μικρὰ Ἀσία εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἡ Μεγὰ Ἑλλάς, δηλαδή ἡ Κάτω Ἰταλία καὶ ἡ Σικελία, εἰς τὴν Δύσιν ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν καταθλι-

πτικὴν ἀγωνίαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν στοιχειωδῶν ὕλικῶν πόρων ζωῆς καὶ νὰ παρατηρήσῃ τὴν ὠραιότητα τοῦ περιβάλλοντος κόσμου.

Ἦρχισαν τότε νὰ εὐρύνωνται αὐτομάτως οἱ ὀρίζοντες ἐνοράσεως τῶν Ἑλλήνων, νὰ ἐκδηλώνονται, τὸ ποιητικόν, φιλοσοφικόν καὶ ἐπιστημονικόν τῶν δαιμόνων. Ποίησις, φιλοσοφία καὶ ἐπιστήμη, αἱ τρεῖς οὐρανομήκεις κορυφαί, εἰς τὰς ὁποίας ἀνερχομένη θριαμβευτικῶς τὸ ἀθάνατον πνεῦμα τῆς Φυλῆς, εὐρον τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εἰς τὰ ἀποικιακὰ κέντρα.

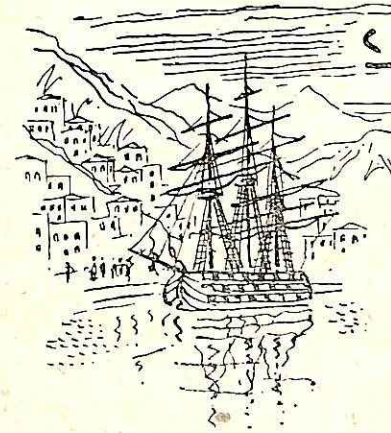
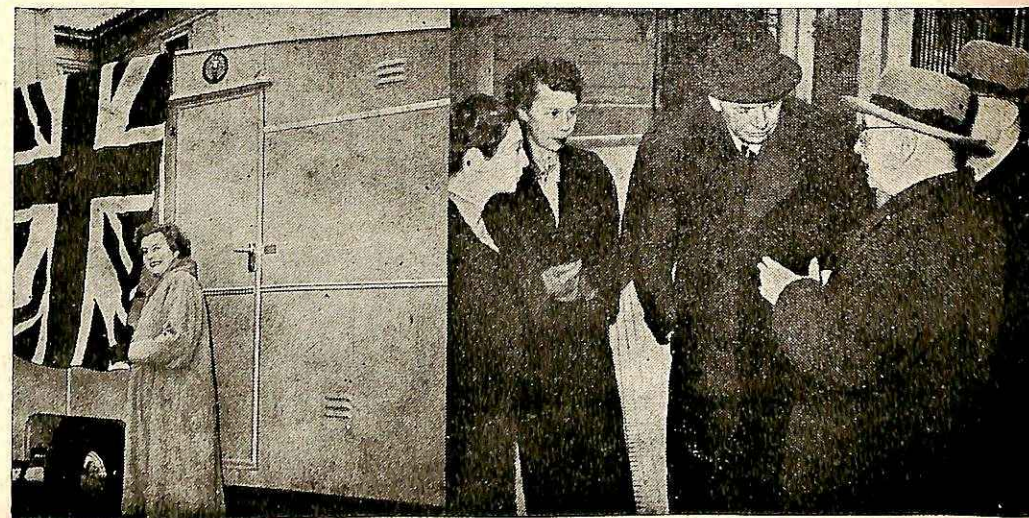
Τὰ ὁμηρικὰ ἐπη εἶναι βεβαίως μεγαλειώδης σύλληψις τοῦ πνεύματος τῆς φυλῆς, σύνθεσις ὅμως καὶ ὁλοκλήρωσις τοῦ Ἑλλήνος τῆς ἀποικίας. Εἰς τὰς αὐλὰς τῶν Ἀχαιῶν εὐγενῶν τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος, οἱ ἀοιοὶ ἐφαλλαν, κατὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ δειπνα, τὰ ἡρώικα κατορθώματα τῶν γενεάρχων τῶν Ἑλλήνων. Σιγὰ-σιγὰ ἐδημιουργεῖτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ πυρὴν τοῦ ἔπους, δηλαδή τὰ διάφορα ἡρώικα ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελέσαν ἀργότερα τὴν βρασικὴν ὕλην τῶν δύο μεγάλων ἐπῶν.

Κυρίως εἰπεῖν ὅμως τὰ ὁμηρικὰ ἐπη εὐρον τὴν ἀνάπτυξιν τῶν εἰς τὰς νέας κοιτίδας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἰς τὴν Αἰολικὴν καὶ Ἰωνικὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Τὴν ἐποχὴν μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ὀμήρου συνέθεσε τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, τὰ ἐπὶ μέρους ἐπη εἶχον ἤδη ἐξῆνισθῇ καὶ ἐθεωροῦντο ἐθνικὸν κτῆμα τῶν Ἰώνων, οἱ ὁποῖοι κατήθυσον τότε τὰς τύχας τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν ἐκείνην καὶ ἡγοῦντο τοῦ πνευματικοῦ του βίου.

Ἡ ἀποικία ἐπλήρωσε ταχέως τὰ τροφεῖα εἰς τὴν μητροπολιτικὴν Ἑλλάδα. Ὁ πολιτισμὸς τῶν ἔξω τῆς μητροπόλεως κέντρων ἤρχισε νὰ ἐκπέμπῃ κεντρομόλον ἀκτινοβολίαν, νὰ θερμαίνῃ καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν γενέτειραν.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος εὐχαριστῶν τὴν Α.Ε. τὸν Πρεσβυτὴν τῆς Μεγ. Βρετανίας Sir Ch. Peack διὰ τὸ ὑπὸ τῆς Βρετανικῆς Φιλανθρωπικῆς Ὀργανώσεως «Save the Children» ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῶν Ἰονίων Νήσων δωρηθῆν ρυμουλκούμενον ἰατρεῖον. Εἰς τὸ μέσον ἡ Lady Peack.

The President G. R. C. Mr. C. Georgakopoulos thanking H. E. the Ambassador of Great Britain Sir Ch. Peack for the caravan Dispensary, donation of the British Organisation «Save the Children» to the earthquake victims of the Ionian islands. In the middle is seen Lady Peack.



Ἡ Χατζὴ Καραντάναινα

Ε. Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ, Διευθυντοῦ τῆς Ἑθν. Βιβλιοθήκης

περιέργειαν εἶχαν οἱ Ὑδραῖοι νὰ μάθουν πῶς θὰ ἐδέχετο τὸν υἱὸν τῆς ἡ ἀρχόντισσας, ἡ ὁποία ἀντὶ κοσμήματος ἔφερε πάντοτε εἰς τὸ στήθος τῆς ἓνα μεγάλον ἐλεφάντινον σταυρόν. Καὶ ἐνῶ τὰ πάντα ἐπερίμεναν ἀπὸ αὐτὴν, ὅμως δὲν ἐφαντάζοντο καν ἐκεῖνο πού θὰ ἐγίνετο.

Ἡ Χατζὴ Καραντάναινα, ἅμα τὴν ἐπεσκέφθη ὁ υἱὸς τῆς καὶ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἴδιον ὅτι ἦλθεν εἰς τὴν Ὑδραν κυβερνήτης Σουλτανικοῦ δικρότου, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἀνέλθῃ μαζί του εἰς τὸν ἐξώστην καὶ ἴδῃ τὸ πλοῖον. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν ἐκρήμισε κάτω εἰς τὸ λιθόστρωτον, ἀφού τὸν κατηράσθη με ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς. Ὁ Καραντάνης μένει ἄπνους. Τὸ αἷμα του βρέχει τὸ λίθινον ἔδαφος. Καὶ ἀναυδος καὶ ἀπολιθωμένη ἡ μικρὰ κοινωρία τῆς νήσου συγκεντρώνεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἀρχοντικὸν καὶ γίνεται θεατὴς τῆς τραγωδίας τοῦ ἀλλαξοπίστου.

Περιώνυμος ἔμεινε εἰς τὰ ναυτικά χρονικά τοῦ Αἰγαίου ἡ τύχη τοῦ Καραντάνη. Καὶ πολὺ διδακτική. Ὁ ναύαρχος Σαχτούρης ἠρέσκε-

το πότε-πότε νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τοὺς ναύτας του τὸ τέλος τοῦ συμπατριώτου του. Ἀλλὰ καὶ ὁ Κανάρης εἰς ἀπειθήσαντα ναύτην τοῦ ἐδρόντοφώνησε κάποτε: —Θὰ σὲ πᾶω στὴν Ὑδρα καὶ θὰ σὲ ρίξω ἀπὸ τὴν Κιάφα σὰν τὸν Καραντάνη!

Καὶ τὸ ὅλως ἰδιότυπον τοῦτο δράμα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγνοήσῃ ἡ δημόδης ποίησις. Ἰδοὺ τὸ δημοτικὸν τραγούδι, ὅπως τὸ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη οἱ γέροντες Ὑδραῖοι:

Τὸ μάθατε τί γένηκε στῆς Κιάφας
(τ' ἀκροτόπι)
Τοῦ Καραντάνη τὸ παιδί, τὸ Καραντανόπαιδι,
(ραντανόπαιδι)
Τό 'ριξε ἡ Καραντάναινα, κεῖνη ἡ
(ἀντρογυναίκα)
στο καλντερίμι ἀπ' τὸν ὄντα, καὶ
(μνήσκει ἀκόμη τὸ αἷμα
στὰ πετρολίθαρα τῆς γῆς, πού 'χύν
(θη σὰν ποτάμι.
Καὶ τό 'μαθεν ἡ γειτονιά κ' ἡ πα-
(ραπέρα ἡ ρούγα
καὶ τό 'δαν οἱ ἄντρες, τὰ παιδιὰ
(κ' οἱ νιές καὶ τὰ κορίτσια,
μαννάδες πού 'χανε παιδιὰ καὶ νιές
(πού 'χαν ἀδέλφια.

Ε.Σ.Ν. Μαθηταὶ τοῦ Δημ. Σχολ. Δοξάτου, Δράμας μεταφέρουν ξύλα διὰ τὴν θερμάστραν.

Juniors of School Doxaton, Macedonia carrying wood for their School stove.



Ε.Σ.Ν. Μαθηταὶ τοῦ Δημ. Σχολ. Ἀνω Μυρτιάς Νεοπολὶς ἐβοήθησαν πτωχὴν οἰκονόγειαν.

Juniors of Elem. School Anio Myrtia helped a poor family of their village.



Ε.Σ.Ν. Μαθηταὶ τοῦ Δημ. Σχολ. Χρυσῆς Νεοπολὶς ἱσοπεδώνουν τὴν αὐλὴν τοῦ Σχολείου.

Juniors of Elem. School Chryssi, Macedonia levelling their playground.

ΠΟΙΟΙ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΠ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑ, Παιδίατρος,
Δ) του τμήματος Παιδιατρικού Τμήματος του Εργαστηρίου

«Είναι προτιμότερο να προλάβουμε μια αρρώστεια παρά να τη θεραπεύσουμε». Αυτό είναι παλαιά διδασκαλία του μεγάλου Έλληνα Ιατρού Ιπποκράτους, η οποία σήμερα, περισσότερο από άλλοτε, είναι στο κέντρο του επιστημονικού και κοινωνικού ενδιαφέροντος. Η προληπτική, όπως ονομάζεται, ιατρική συγκεντρώνει τις μεγαλύτερες προσπάθειες και σπουδαίες έρευνες γίνονται προς την κατεύθυνσή της. Και είναι φυσικό: Άρκει για μια στιγμή να φαντασθούμε τι καταστροφές έχουν γίνει από την έλλειψη προληπτικής ιατρικής, — καταστροφές ανθρώπινων υπάρξεων και, αντίστοιχως, κοινωνικών και οικονομικών αγαθών.

Μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της προληπτικής ιατρικής είναι ο έμβολιασμός και μάλιστα ο έμβολιασμός της παιδικής ηλικίας. Και το θέμα αυτό ακριβώς σήμερα θα μας απασχολήσει. Ποιοι έμβολιασμοί πρέπει να γίνουν στο παιδί. Θα τους αναφέρουμε σύμφωνα με τη χρονολογική σειρά της εφαρμογής των

Α'. Ο ΑΝΤΙΦΥΜΑΤΙΚΟΣ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

«Αν και έχουν ανακαλυφθεί πολλά αντιφυματικά φάρμακα, όπως η στρεπτομυκίνη, το ΠΑΣ, το Conteben και το υδραζίδιον του ισονικωτικού όξινου, — όμως η φυματίωση εξακολουθεί να θανατώνει πολλά παιδιά, κυρίως βρέφη, και μάλιστα όσα έχουν γεννηθεί και έχουν ζήσει σε μολυσμένο περιβάλλον. Γι' αυτό και πρέπει να γίνεται εγκαίρως η προφύλαξη της παιδικής και της εφηβικής ηλικίας με αντιφυματικό έμβολιασμό.

Ο απλούστερος, ασφαλέστερος και αποτελεσματικότερος έμβολιασμός είναι ο ένδοδεμικός με το Β.С.С. (Βάκιλλος Calmette-Guerin). Ακίνδυνος και άβλαβος, πρέπει να γίνεται στα βρέφη τις πρώτες εβδομάδες της ζωής των. Γενικώς όμως πρέπει να γίνεται σε όλα τα παιδιά μικρά και μεγάλα και στους εφήβους. Έτσι και τον κίνδυνο θα αποφεύγουν να μολυνθούν από φυματίωση και γερὰ θα γίνουν και αντοχή θα έχουν.

Β'. Ο ΔΑΜΑΛΙΣΜΟΣ

Ο δαμαλισμός, που μας προφυλάσσει από την εϋλογία, είναι η πρώτη μέθοδος προληπτικού έμβολιασμού κατά μεταδοτικής νόσου. Η τιμή της πρώτης ανακαλύψεως ανήκει σε δύο Κεφαλληνίτες, τον Πυλαρίνο και τον Τιμόνη, από τους οποίους γνώρισε τη μέθοδο ο Edward Jenner, που φέρει επίσημως ως ο εϋρετής του δαμαλισμού (1796). Έτσι άνοιξε ο δρόμος στον Pasteur, ο οποίος, ογδόντα χρόνια αργότερα, το 1880, έθεσε πειραματικώς τις βάσεις της ενεργητικής ανοσίας στις λοιμώδεις ασθένειες, που προκαλούνται από μικρόβια και ιούς.

Ο δαμαλισμός είναι υποχρεωτικός. Και σκοπόν έχει με την εισαγωγή του έμβολιού να κάνει τον οργανισμό ικανό να αντισταθεί στην εϋλογία. Καλό είναι ο έμβολιασμός αυτός να γίνεται τον τρίτο έως τον έκτο μήνα της ζωής του βρέφους και όταν η υγεία του βρέφους είναι καλή. Η διάρκεια της ανοσίας είναι 5-7 έτη. Κατά τις επιδημίες ο αναδαμαλισμός επιβάλλεται και πριν περάσουν πέντε χρόνια.

Ο δαμαλισμός γίνεται με σκαρίφημο στο επάνω-επάνω μέρος του χεριού ή στο επάνω-επάνω έπισης μέρος του μηρού, αφού προηγουμένως βάλουμε σταγόνα δαμαλίου ύλης.

Και ο δαμαλισμός εξελίσσεται ως εξής: Έως την 4η ημέρα δεν παρουσιάζεται τίποτε. Ακριβώς όμως αυτή την ημέρα βλέπουμε μια κόκκινη κηλίδα (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 5)



Γραμμένο από ένα καλό φίλο των ερευνηστανιστών

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

18ον

Η πικρία για το κατάντημα και για το ναυάγιο αυτό της φιλίας δεν έχει όρια και είναι τόσο μεγαλύτερη όσο αποδεικνύεται πως ο προδότης της φιλίας ούτε ενοχλείται από τη διαγωγή του και τα αποτελέσματα της, αλλά βρίσκει και ψεύτικες δικαιολογίες για τη συμπεριφορά του. Είναι, αλήθεια, φοβερό το συναίσθημα, που έχει κανείς όταν ξέρει πως στη θέση ενός καλού συντρόφου της ζωής, που η ευγενική του ύπαρξις γέμιζε τη ζωή μας, τώρα στέκεται ένας ελεεινός έχθρος, που δεν είναι άλλος από τον πρώην φίλο! Η πίκρα και ο πόνος του θανάτου δεν είναι τίποτε μπροστά στον πόνο αυτόν για την εξέλιξη και το κατάντημα του καλύτερου ανθρώπου, που στεκόταν κοντά μας σ' αυτή τη ζωή, του φίλου μας.

Το δάγκωμα του φιδιού, που έθρεψαμε μέσα στον κόλπο μας από αγάπη και του δίναμε τη ζεστασιά του κορμιού μας είναι θανάσιμο! Το κενό και τα ερείπια της φιλίας είναι τόσο φοβερά, που τίποτε, μα τίποτε δεν μπορεί να τα επανορθώσει. Αυτό είναι αληθινά άφορητο συναίσθημα στον απορροφισμένο φίλο. «Αν αυτός είναι άξιος φίλος, με όλη τη διαγωγή του πρώην φίλου του δεν επιτρέπει στον εαυτό του να παρακολουθήσει στον κατήφορο το χαμένο πρόδοτη της φιλίας, αλλά με υπομονή και χωρίς λέξι διαμαρτυρίας δέχεται τα κτυπήματα εκείνου, που στην θέση τους θα απελάμβανε το αντίδωρο της αγάπης του. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα ο πρώην φίλος από μια τέτοια ευγενική και υπέροχη στάση του φίλου αποθρασύνεται και δεν συγχωρεί την ανωτερότητα του άλλου, γιατί όσο μεγαλύτερη είναι τόσο περισσότερο κάνει να φαντάζει η δική του κατωτερότης. Έτσι εξαγριώνεται περισσότερο και επιδιώκει με μεγαλύτερη μανία το διωγμό του πρώην φίλου του.

Μα ο αληθινός φίλος δε μπορεί παρά να σεβασθή την παλαιά φίλια. Έχει υποχρέωση να σταθή μέχρι τέλους τέλειος άνθρωπος και να μην επιτρέψει στον εαυτό του ποτέ να αποδεχθή φίλος της ίδιας ποιότητας με το χαμένο φίλο του, όσο και αν η διαγωγή του πρώην φίλου είναι όλο και χειρότερη, όλο και πιο αίσχρη. Το μαρτύριο αυτό έχει άλλωστε την αξία του στη ζωή, όταν απέναντι στα αίσχρα κτυπήματα του πρώην φίλου και τώρα ταπεινού έχθρου αφήνεις την καρδιά σου να γεμίζει όχι με αισθήματα εκδικήσεως, αλλά με αισθήματα οίκτου και πόνου για το κατάντημα του πρώην φίλου σου. Γιατί ποιος ξέρει αν αυτή η συμπεριφορά σου δεν φέρη μια μέρα σε συνείδηση και μετάνοια τον άμαρτωλό φίλο και δεν τον κάνει να αποζητήσει με πόνο τον υπέροχο φίλο, που από την κακία του έχασε και δεν αποφασίσει να... επανέλθῃ. Όλα είναι δυνατά! Και αυτό το υπέροχο δένδρο της φιλίας εκεί που είναι ξερό και ξεριζωμένο δεν αργεί να ξαναζωντανέψει και να γίνει μάλιστα και πιο θαλερό από πρώτα, αν δεχθῇ και πάλι το ράντισμα της ειλικρινούς λύπης και μετανόιας για εκείνα, που ασυλλόγιστα έγιναν και της αληθινής διπλά πλέον αγάπης προς το φίλο, που τόσο άδικα κτυπήθηκε αλλά και τόσο υπομονητικά υπέφερε και μικρόθηκε.

Έτσι μπορεί να γίνει το μεγάλο θαύμα της ανανεώσεως και αναζωογονήσεως της φιλίας, περί της οποίας θα πούμε στο άλλο άρθρο και η οποία μοιάζει σαν αναστάσι έπειτα από σταυρικό θάνατο.

(Συνεχίζεται)

Α. Σ. Α.

ΜΥΘΩΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

ΣΠ. ΔΟΞΙΑΔΗ, Υφηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών

Όπως σ'ας προειδοποίησα τον προηγούμενο μήνα, σ'ας περιφράφω σήμερα ακόμη μερικούς μύθους στην ιατρική, δηλαδή γνώμες και ιδέες για θέματα υγείας και ιατρικά, που πολὺς κόσμος τις έχει και που δεν έχουν όμως καμμία πραγματική, επιστημονική βάση.

3. Ο μύθος των δοντιών: Οι περισσότερες μητέρες όταν το μωρό τους παρουσιάζει οποιαδήποτε ανωμαλία στην ηλικία 6 με 18 μηνών θα σκεφθούν άμέσως: «Μπορεί να είναι από τα δόντια του!» Η διαταραχή αυτή μπορεί να είναι πυρετός, έμετος, διάρροια, γκρίνια, κλάμμα, εξάνθημα, βήχας. Όλα αυτά θα αποδοθούν στο ότι το μωρό βγάζει τα πρώτα του δόντια. Έπειτα η θα περάσει σε μια-δυο μέρες μόνη της ή ανωμαλία αυτή ή αργά ή γρήγορα θα πάη το παιδί στο γιατρό. Και παρασύρεται καμμία φορά κι ο γιατρός και μ'η βρίσκοντας τίποτε άλλο κατηγορεί κι αυτός το φύτρωμα των δοντιών σαν υπέθυνο για όλα αυτά τα κακά. Η αλήθεια όμως είναι ότι, αν το φύτρωμα ενός καινούργιου δοντιού μπορεί να φέρη γκρίνια και λίγη άπνία σε ένα μωρό, η πολλά σάλια ή ακόμη και λίγο βήχας από τα πολλά σάλια, δεν μπορεί να του κάνει έναν υψηλό πυρετό ούτε πολύ βήχα ούτε διάρροια ούτε εξάνθημα. Ίσως η γκώμη για την παντοδυναμία των δοντιών, για την ικανότητά τους να δημιουργούν κάθε είδους ανωμαλία να προέρχεται από το ότι από τον δοντιό έως τον 18ο μήνα της ζωής τους τα μωρά βγάζουν 12 δόντια έπομένως σπάνια περνούν δυο-τρεις εβδομάδες χωρίς να πρόκειται να βγάλουν ένα δόντι ή μόλις να έχη σκάσει ένα. Κι έτσι εύκολο είναι να καταλάβετε ότι οι περισσότερες διαταραχές στην ηλικία αυτή θα συμπίπτουν με σκάσιμο δοντιού.

Αν βέβαια η διαταραχή, που αποδίδει η μητέρα στα δόντια, είναι κάτι ελαφρό και σύντομο, που περνάει μόνον του, ο μύθος αυτός θα ήταν ένας μύθος ακίνδυνος χωρίς άλλη σημασία. Άλλα δεν συμβαίνει πάντα αυτό. Μου έτυχε και μένα και άλλων συναδέλφων να μας φέρουν μωρά βαρεια άρρωστα, μωρά που

ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

που μετατρέπεται σε φουλαρία και έπειτα σε φλύκταινα, της οποίας η πιο μεγάλη ένταση είναι την 6η, 7η, 8η και 9η μέρα. Τις ημέρες αυτές σχηματίζεται γύρο-γύρο στη φλύκταινα κόκκινη περιφέρεια και συνοδεύεται από διήθησι του δέρματος και πυρετό. Κατόπιν η φλύκταινα ξηραίνεται και σχηματίζει μεταξύ 9ης και 12ης ημέρας έφελκίδα, η οποία πέφτει συνήθως μέχρι της 18ης ημέρας και αφήνει άνεστηλη ούλη.

Κατά την περίοδο αυτή του δαμαλισμού σταματούμε τα λουτρά και προφυλάτουμε τη φλύκταινα από ρήξι και επιμόλυνσι.

Αν, τώρα, δεν έχουμε αντίδρασι, μπολιάζουμε και πάλι το παιδί ύστερα από δυο μήνες.

Γ'. ΑΝΤΙΔΙΦΘΕΡΙΤΙΚΟΣ ΕΜΒΟΛΙΑΣΜΟΣ

Η διφθερίτις δεν αφήνει ανοσία. Μπορεί δυο και τρεις φορές να προσβάλῃ το παιδί. Και ο συστηματικός έμβολιασμός των παιδιών είναι η μόνη πραγματική προφύλαξις από την διφθερίτιδα.

Η ανακάλυψις της διφθεριτικής ανατοξίνης από τον Ramon (1923) εγενίκευσε τον έμβολιασμό σε πολλές χώρες, σε μερικές μάλιστα έγινε υποχρεωτικός.

Ο αντιδιφθεριτικός έμβολιασμός ή μόνος ή μαζί με το αντιτετανικό έμβόλιο γίνεται σε τρεις ενέσεις κάθε 21 ημέρες και από ηλικίας 10 μηνών. Όταν περάσουν 2 ή 3 χρόνια καλόν είναι να ξαναγίνῃ έμβολιασμός με 1 ένεσι. Δεν γίνεται η ματαιώνεται ο έμβολιασμός άμα το παιδί πάσχη από την καρδιά ή τα νεφρά ή τον πνεύμονα ή από έκζεμα ή προσβληθῇ από πυρετό.

ΣΠ. ΜΠΑΡΤΣΟΚΑΣ

κινδύνευε ή ζωή τους, έπειδή δεν έγινε έγκαιρη θεραπεία. Κι όταν ρωτώ τις μητέρες, τί τις έκανε να μην πάν το παιδί τους στο γιατρό ή στο Νοσοκομείο τόσες μέρες, αφού έβλεπαν ότι δεν είναι καλά, μου απαντούν: «Νόμιζα, γιατρέ μου, πως ήταν τα δόντια του και ότι μόλις φύτρωναν να περνούσε ο πυρετός». Και μόνον όταν είδε ότι το μωρό πιά ήταν σοβαρά άρρωστο, άρχισε να σκέπτεται μήπως ήταν τίποτε άλλο εκτός από τα δόντια και το πάει στον γιατρό. Κι ο γιατρός τότε βρίσκει ωτίτιδα, βρογχίτιδα, έντερίτιδα και καμμία φορά, όπως μου έτυχε έμένα, και μηνιγγίτιδα. Να ξέρετε, λοιπόν, και να λέτε ότι το φύτρωμα των δοντιών το πολύ-πολύ μπορεί να φέρη λίγη γκρίνια ή λίγη άπνία ή πολλά σάλια και ότι ένα μωρό, που έχει πυρετό, ή διάρροια, ή εξάνθημα, ή έμετους πρέπει να πάη στο γιατρό κι όχι να το ρίχνουν όλα στα δόντια και να ήσυχάζουν.

4. Ο μύθος της μούμιας: Έχετε δῆ φωτογραφία αἰγυπτιακής μούμιας; Κι έχετε δῆ και μωρό καλά φασκιωμένο με όλους τους κανόνες της «τέχνης» του φασκιώματος; Δεν υπάρχει και μεγάλη διαφορά, εκτός από την πολύ σημαντική ότι το μωρό είναι ζωντανό και το σφίξιμο αυτό κάθε άλλο παρά ευχάριστο του είναι. Τί λένε όμως οι μητέρες, που ακόμη εξακολουθούν να φασκιώνουν τα παιδιά τους; «Οτι δῆθεν το φάσκιωμα κάνει τα μωρά να έχουν γερό μέση και ίσια πόδια. Επὶζω ότι όλοι σας έχετε δῆ πολλά μωρά, που ποτέ δεν γνώρισαν φασκία και που αναπτύσσονται μια χαρά και έτσι θα έχετε πεισθῇ ότι η φασκία δεν έχει καμμία σχέση με ίσια πόδια ή γερό μέση. Είναι ένα υπόλειμμα του παρελθόντος, που δεν έπιτοέπεται πιά σήμερα. Για φαντασθῇτε να σ'ας τυλίξουν έσας σφιχτά-σφιχτά από τα πόδια ως τη μέση με μια πλατεία κορδέλλα και να μη μπορήτε να κινηθῇτε ούτε να ξεμουδιάσετε. Θα είναι πραγματικό μαρτύριο. Γιατί, λοιπόν, να βασανίζετε τα μωρά, που δεν μπορούν να πουν ότι υποφέρουν; Άρκει να παρατηρήσετε τη χαρά και την ζωηρόδα και τις κλωτσιές και τα τινάγματα ενός μωρού, που το αφήνουν ελεύθερο πάνω σ' ένα κορβδάτι μετά από σφίξιμο στα πανιά για να πεισθῇτε ότι κι εκείνο θέλει να μην ἔχη περιορισμό στις κινήσεις όπως κι εσείς δεν θέλετε. Όσάκις λοιπόν βλέπετε μωρό φασκιωμένο να το λυπάστε και να προσπαθήσετε να το βοηθήσετε, εξηγώντας στη μητέρα του, ότι οι φασκίες κανένα καλό δεν κάνουν και μόνον στενοχωρούν και περιορίζουν το μωρό τους.

Ε.Σ.Ν. μαθ. του 8ου Δημ. Σχολ. Β' Περιφ. Πειραιώς με δέματα δια τούς σεισμῳκτοὺς μαθητὰς τῶν Ἰονίων Νήσων. Juniors of 8th Elem. School, 2nd district Piraeus, with parcels for the earthquake stricken children in the Ionian Islands.





Κ. ΓΕΡΑΚΗΣ

ΓΕΡΑΚΗΣ ΚΩΝ-ΣΤΑΝΤΙΝΟΣ (1647 — 1687).—Κεφαλλην ναυτικός, γνωστός εις τους ξένους με τὸ ὄνομα Κώνσταντ Φάλκον. Ἐταξίδευσεν μετὰ πλοία του στὴν Ἀπὼ Ἀνατολή, ὅπου δ' αὐτοκράτωρ τοῦ Σιάμ τὸν ἐξέτιμωσε καὶ τὸν ἔκαμε Πρωθυπουργό. Ἐπειδὴ ὁ Γεράκης ὑπεστήριξε τὴν διὰδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἀντιπολιτευόμενοι καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν ἐντοπίων θρησκείων ἐφάνησαν τὸ λαό, ὁ ὁποῖος τὸν ἐθανάτωσε μαζί μετὰ τὴν οἰκογένειάν του κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Μαρτίου 1687. Ἡ μνήμη τοῦ Γεράκη διατηρεῖται μέχρι σήμερα εἰς τὸ Σιάμ καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς χώρας τὸν θεωροῦν ὡς Πρόδρομον καὶ πρωτοπόρον τῆς προόδου.

ΚΟΡΑΗΣ ΑΔΑ-ΜΑΝΤΙΟΣ (1748 - 1833).—Ἐγεννήθη στὴ Σμύρνη ἀπὸ γονεῖς Χίου. Ἐσπούδασεν ἱατρικὴν εἰς Μονπελλιὲ τῆς Γαλλίας. Ἐξῆς εἰς τὸ Παρίσι, συγγράφοντας ἔργα ἐπιστημονικὰ καὶ φιλολογικά. Ὑπῆρξε



ΑΔ. ΚΟΡΑΗΣ

θερμὸς κήρυξ καὶ πρωτοπόρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἀπέθανε στὸ Παρίσι 25 Μαρτίου 1833. Τὰ χειρόγραφα καὶ ἡ βιβλιοθήκη του βρίσκονται στὴ Χίο.



Χ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ (1832—1896).—Ἐγεννήθη στὸ Ναύπλιον 11 Ἰουλίου 1832, ὅταν ὁ λαὸς ἐπανηύριζε τὴν ἀνακύρξιν τοῦ Ὁθωνος ὡς Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Γι' αὐτὸ ὠνομάσθη Χαρίλαος. Ἡ μόρφωσίς του, ἡ ρητορικὴ του δύναμις, ἡ ἐνεργητικότης καὶ πρὸ πάντων τὸ ἥθος του τὸν ἀνέδειξαν γρήγορα καὶ ἔγινε πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1875. Κατήρτισε πρόγραμμα μεγάλων δημοσίων ἔργων καὶ γενικῆς ἀναδιοργανώσεως τοῦ Κράτους. Μέγα μέρος τοῦ προγράμματός του κατορθώθη, ἀλλὰ μετὰ μεγάλες οικονομικὰς θυσίας καὶ φορολογίας, διότι ἡ Ἑλλὰς ἦταν τότε μιά χώρα φτωχή, γι' αὐτὸ καὶ ἀπέτυχε στίς ἐκλογὰς τοῦ Ὀκτωβρίου 1893. Ἀπέθανε 30 Μαρτίου 1896.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΣΑΑΚ

ΚΩΝ. ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ, Γυμνασιάρχου

Περὶ τὰ 2.000 χρόνια πρὸ Χριστοῦ ἐζοῦσε στὴ Μεσοποταμία, ἕνας εὐσεβὴς ἄρχοντας, ὁ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἔφυγε μετὰ τὴ σύζυγόν του Σάρραν, γιὰ τὴ μακρινὴ χώρα Χαναάν. Ἐκεῖ ἔχτισε θυσιαστήριον στὸν Θεὸν καὶ ζούσαν εἰρηνικά. Ὁμως τὴν εὐτυχίαν του ἐσκίαζεν ἡ ἔλλειψις διαδόχου. Χρόνια καὶ χρόνια προσευχόταν καὶ ἰκέτευε τὸν Γιαχβὲ νὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα παιδί. Οἱ ἄτεκνοι ἐθεωροῦντο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους καταραμένοι. Στὰ γηρατεία του εὐδόκησεν ὁ Μεγαλοδύναμος νὰ τοῦ χαρίσῃ ἕνα ἀγοράκι, ποὺ αὐτὸς ὠνόμασεν Ἰσαάκ. Ἦταν ἡ λατρεία καὶ ἡ εὐτυχία του. Ἠλιαχτίδα στίς ψυχὰς τῶν γερόντων γονέων. Μιά νύκτα ὅμως ὁ Ἰεχωβὰ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἀβραάμ καὶ τοῦ εἶπε: Πᾶρε τὸ μο-

σεῖς νὰ μείνεις ἐδῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τὸ παιδί θὰ πάω νὰ προσφέρωμε θυσίαν στὸ Θεό. Κι ἀμέσως πῆρε τὰ ξύλα γιὰ τὴ θυσία καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Ἰσαάκ νὰ τὰ μεταφέρῃ. Ἀφοῦ βάδισαν ἀρκετὰ, ὁ ἀνύπτοπος Ἰσαάκ λέγει:

— Πατέρα, ποῦ εἶναι τὸ σφαχτὸ γιὰ τὴ θυσία; Πρώτη φορά τραβάμε νὰ θυσιάσουμε δίχως πρόβατο.

Τὰ μάτια τοῦ Ἀβραάμ δούρκωσαν. Σφίχτηκεν ἡ καρδιά του. Σκούπισε κρυφὰ τὰ δάκρυά του καὶ ἀπάντησε:

— Ὁ Θεός, παιδί μου, θὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ ἀρνί. Μὴν ἀνησυχῇς. Καὶ πατέρας καὶ γιοὺς συνέχισαν τὸ δρόμον τους. Ὅταν ἔφθασαν στὸ λόφο ὁ Ἀβραάμ ἔχτισε γοργὰ ἕνα θυσιαστήριον, ἐτοποθέτησε τὰ ξύλα καὶ ἔβαλε τὸν πολυαγαπημένον γιὸν τοῦ Ἰσαάκ ἐπάνω. Τρομαγμένος, ἀλλὰ ὑπάκουος, ὁ Ἰσαάκ παρακολουθοῦσε τὸν πατέρα του. Ὁ τραγικὸς γέροντας ἐτοιμαζόταν γιὰ τὴ θυσία, ἐνῶ τὰ δάκρυά του καυτὰ ἀυλάκωναν τὰ ρυτιδωμένα μάγουλά του. Τὴ στιγμή ὅμως, ποὺ σήκωσε τὸ μαχαίρι ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὠραῖο κεφάλι τοῦ μονακριβοῦ γιου του μιά δυνάτη φωνὴ ἀντήχησε.

Ἐνας Ἀγγελοῦ τοῦ Θεοῦ ἐφώνησεν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν:

— Ἀβραάμ! Ἀβραάμ! Μὴν πειράξης τὸ παιδί. Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν ἀφοσίωσί σου καὶ τὴν ὑποταγὴν σου. Γεμάτος ἐκπλήξι ὁ Ἀβραάμ κατέβασε τὸ χερί του. Σηκώνοντας τὰ μάτια του, εἶδε πίσω του ἕνα θαυμάσιον κριάρι μέσα στὰ κλαδιά. Ἐτρεξε καὶ τὸ θυσίασεν ἀμέσως στὸν Θεόν.

Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες πατέρας καὶ γιοὺς γυρίσαν στὴ σκηνή τους. Ἐτοίμασε τὸν πατέρα, μάννα καὶ γιοὺς, εὐχαριστοῦσαν τὸ Θεόν, ποὺ εὐδόκησε νὰ τοὺς χαρίσῃ πάλιν τὴν εὐτυχίαν, ποὺ τοὺς εἶχε δώσει.

Ἀβραάμ! Μὴν πειράξης τὸ παιδί...

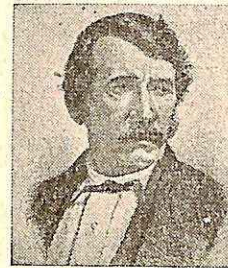


νάκριβό σου ἀγορί καὶ πῆγαινε στὸ λόφο Μοριά. Ἐκεῖ σὲ διατάσσω νὰ τὸ θυσιάσῃς γιὰ χάρι μου. Ἀνάστατος ὁ Ἀβραάμ πρῶτ' ἔξωμολογήθηκε τὴ συμφωνία στὴ γυναῖκά του Σάρραν. Θρήνος καὶ ὀδυρμὸς ἐπακολούθησε. Περίλυπος καὶ σκυθρωπὸς ὁ γέρον Ἀβραάμ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἀγαπημένη, τῆς ἔλεγε, «Ὁ πάνσοφος Ἰεχωβὰ ξέρει καλύτερα ἀπὸ ἐμὰς τί κάνει. Ἠσύχασε καὶ ἔχε πίστι στὸν Ἀναρχόν. Σὰν εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἀβραάμ πῆρε τὸ γαϊδουράκι του, τὸν Ἰσαάκ καὶ δύο δούλους καὶ ἐξεκίνησε, γιὰ νὰ νὰ πάῃ ὅπου ὠρίζεν ὁ Θεός. Ἐπειτα ἀπὸ τριήμερη πορεία ἀντίκρυσε τὸν τόπον τῆς θυσίας.

— Καλοὶ μου δούλοι, εἶπε τότε,

ΔΑΒΙΔ ΛΙΒΙΝΓΚΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΑΝΛΕΥ



Δ. Λιβινγκστών

Ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὴν ἐξερεύνησιν τῆς Ἀφρικῆς, χωρὶς νὰ θέλουμε μᾶς ἔρχονται στὸ νοῦν δύο ὀνόματα: Λιβινγκστών καὶ Στάνλεϋ. Διότι αὐτοὶ εἶναι κυρίως ἐκεῖνοι, ποὺ ἐξερεύνησαν συστηματικὰ τὴν

«Μαύρη Ἠπειρο» καὶ ἰδίως τὴν πενιχὴ τῶν μεγάλων λιμνῶν καὶ τῶν παρθένων δασῶν.

Ὁ Δαβὶδ Λιβινγκστών γεννήθηκε τὸ 1813 σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Σκωτίας, κοντὰ στὴ Γλασκώβη. Ὁ πατέρας του εἶχε ἕνα μικρὸ ἐμπορικὸ καὶ ὅσα ἐκέρδιζε ἀπὸ τὴν ἐργασία του μόλις ἐπαρκοῦσαν νὰ συντήρῃ τὴν οἰκογένειάν του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὁ μικρὸς Δαβὶδ, σὲ ἡλικία δέκα χρόνων, ἐμπήκε ὡς μαθητευόμενος σὲ ἕνα ἐργοστάσιον ὑφαντουργίας γιὰ νὰ γίνῃ ὑφαντουργὸς καὶ νὰ βοηθῇ τὴν οἰκογένειάν του.

Εἶχε ὅμως τόση ἀγάπη πρὸς τὰ γράμματα καὶ τόση ἦταν ἡ ἐπιθυμία του νὰ σπουδᾷ, ὥστε ἀπὸ τὰ λίγα χρήματα, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ μισθὸν τοῦ γιὰ τὰ δικά του μικροῦ ἔσοδα, ἀγοράζε βιβλία καὶ ὅλες τὰς ὥρες, ποὺ εἶχε διαθέσιμες, ἦταν βυθισμένος στὴ μελέτη. Ἐτοίμασε κατὰ μάθη ἀρχαία Ἑλληνικά, Λατινικά, Θεολογία καὶ Ἱατρικὴ καὶ ὅταν μεγάλωσε, ἔδωσε ἐξετάσεις καὶ πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ γιαιτροῦ.

Ἀντὶ νὰ ἐξασκῇ ὅμως τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιαιτροῦ, ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἱεραπόστολος, γιὰ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν πόθον του νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ νὰ γνωρίσῃ ἀγνωστές καὶ ἀνεξερεύνητες χώρας. Ἐγίνε λοιπὸν μέλος τῆς «Ἱεραποστολικῆς Ἑταιρίας τοῦ Λονδίνου» καὶ τὸ 1840, σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν, ἔφυγε γιὰ τὴ Νότιον Ἀφρική.

Ἐκεῖ ἔμεινε ἐννέα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐξερεύνησε κυρίως τὴν Μπετσουαναλάνδη καὶ κατάρθωσε νὰ προσηλυτίσῃ στὸ Χριστιανισμὸ τοὺς ἀρχηγούς δύο φυλῶν: τῶν Μπετσουάνα καὶ τῶν Μακολόλο.

Τὸ 1849 ἔκαμε μετὰ ἐπιτυχίαν τὴν πρώτην ἐξερεύνησίν του πρὸς τὸ ἑσπέρικόν τῆς Ἀφρικῆς. Ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ τοῦ ἔδωσε θάρρος καὶ τὸ 1851 ἐπεχείρησε νέα ἐξερευνητικὴ πορεία.

Τὸ 1853 ἔκαμε τὴ σπουδαιότερη ἀνακάλυψίν του: ἀνακάλυψε τοὺς καταράκτες τοῦ ποταμοῦ Ζαμβέζη, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα καὶ μεγαλοπρεπέστερα θεάματα τῆς Φύσεως. Στὸ σημεῖον ἐκεῖνο ὁ ποταμὸς ἔχει πλάτος 1700 περίπου μέτρα καὶ τὰ νερά του κατακυλοῦν ἀπὸ πανύψηλους βράχους σὲ

βάθος 120 μέτρων μέσα σὲ ἕνα τρομακτικὸ βρόντο. Νομίζει κανεὶς πὼς πέφτουν ταυτόχρονα χιλιάδες κεραυνοί, οἱ δὲ ὑδρατμοὶ καὶ τὰ σταγονίδια τοῦ νεροῦ, ποὺ σκορπίζονται ὁλόγυρα, σχηματίζουν πυκνὴ ὁμίχλη.

Μὲ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐξερεύνησιν ὁ Λιβινγκστών ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἐδημοσίευσεν τὴν ἐντυπώσιν του ἀπὸ τὰ ταξίδια του. Τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ ἔδειξαν οἱ Ἀγγλοὶ γιὰ τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ συμπατριῶτη των, ἦταν μεγάλο καὶ τὸν ἐβοήθησαν μετὰ κάθε τρόπο γιὰ νὰ τὴν συνεχίσῃ.

Ἐτοίμ' ὁ Λιβινγκστών τὸ 1859 ἐκίνησε ἀπὸ τὴν δυτικὴ ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς καὶ διέσχισε ὁλόκληρὴν τὴν ἡπειρὸν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς. Κατὰ τὴν ἐξερεύνησιν αὐτὴ ἀνακάλυψε τὴν λίμνην Ταγκανίκα, Ροβούμα καὶ Μοέρο. Στὴν πορεία του ὁμως ἐκείνη συνάντησε καὶ μιά θλιβερὴ συνοδείαν. Πέρσες καὶ Ἀραβες

ἐμποροὶ δούλων ὠδηγοῦσαν πρὸς τὴν παραλία πολλὰς ἐκατοντάδες ἀλυσσοδεμένους μαύρους, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρουν μετὰ τὰ πλοία τους στὴν Ἀμερική καὶ νὰ τοὺς πωλήσῃ σκλάβους. Ὁ Λιβινγκστών συγκινήθηκε βαθειά ἀπὸ τὸ θλιβερὸ ἐκείνο θέαμα καὶ μετὰ τοὺς συνοδοὺς του ἐπέτεθ' ἐναντίον τῶν δουλεμπόρων καὶ ἐλευθέρωσε τὰ θύματα των. Ἡ πράξις του αὐτὴ διαδόθηκε σ' ὅλες τὰς φυλὰς τῶν μαύρων καὶ ἀπὸ τότε ἀπ' ὅπου καὶ ἂν περνοῦσε ὁ ἐξερευνητὴς ἐγίνονταν δεκτοὶ ὡς φίλοι, οἱ δὲ Νέγροι τὸν ἐλάτρευαν σχεδὸν ὡς θεόν.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ καμμιὰ εἰδησιὴ δὲν ἔφθανε γιὰ τὴν τύχην τοῦ ἱεραποστόλου καὶ ἐξερευνητῆ. Μάλιστα ἡ συγκίνησις τοῦ κοινοῦ στὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερική ἔγινε μεγάλη, ὅταν ἔφθασε κάποια εἰδησιὴ, πὼς ὁ Λιβινγκστών πέθανε ἢ δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς δουλεμπόρους, ποὺ τὸν μισοῦσαν θανάσιμα.

Γιὰ νὰ ἐξακαθάρσῃ τὴν ἀμφιβολίαν αὐτὴν ὁ διευθυντὴς τῆς μεγάλης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης «Κήρυξ» Τζάιμς Γκόντον Μπέννεν ἐκάλεσε μιά μερὰ στὸ γραφεῖο του τὸ νεαρὸ δημοσιογράφον Ἐρρίκον Στάνλεϋ:

— Ποῦ φαντάζεσαι νὰ βρίσκεται ὁ Λιβινγκστών; τὸν ἐρώτησε.

— Δὲν ξέρω καθόλου, ἀπάντησε ὁ Στάνλεϋ.

— Αἶ, τότε θὰ πάτε νὰ τὸν βρῆτε. Ἄν εἶναι ζωντανός, θὰ μᾶς φέρετε εἰδήσεις του. Κι ἂν εἶναι πεθαμένος θὰ μᾶς φέρετε τὰ πειστήρια τοῦ θανάτου του.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΗ

Στὶς 6 Ἰανουαρίου 1871 ὁ Στάνλεϋ ἔφθασε στὴ Ζανζιβάρη. Ἀφ' οὗ ὠργάνωσε τὸν καταρτὸν του, παίρνοντας μαζί του ὄσους ἀνθρώπους χρειαζόταν γιὰ βοηθοὺς, ἐκίνησε γιὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ Λιβινγκστών. Μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις, ἀφάνταστες ταλαιπωρίες καὶ πολλοὺς κινδύνους ἀνάμεσα στίς ἐρήμους καὶ τὰ παρθένα δάση, ὁ Στάνλεϋ ἔφθασε στὸ μικρὸ χωριὸ Οὐτζίτζι, κοντὰ στὴ λίμνη Ταγκανίκα. Ἐκεῖ βρῆκε τὸν Λιβινγκστών γερασμένο ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν καὶ ἄρρωστο. Ἡ συγκίνησις τῶν δύο ἐξερευνητῶν ἦταν ἀπερίγραπτη.

Παρ' ὅλες τὴς προσπάθειές του ὁ Στάνλεϋ δὲν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Λιβινγκστών νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Εὐρώπην. Ἀναγκάστηκε λοιπὸν νὰ γυρίσῃ πίσω μόνος του καὶ παντοῦ ἔγινε δεκτοὺς μετὰ ἐξαιρετικὰς τιμῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς του.

Τὴν 1 Μαΐου 1873 ὁ Λιβινγκστών πέθανε. Ὁ ὑπηρέτης του τὸν βρῆκε νεκρὸ μέσα στὴν καλύβα του, γονατιστὸν ὅμως σὲ στάσι προσευχῆς. Φαίνεται πὼς ὁ θάνατος τὸν βρῆκε τὴν ὥραν, ποὺ προσευχόταν στὸν Θεόν.

Ἡ εἰδησιὴ τοῦ θανάτου τοῦ Λιβινγκστών συγκίνησε ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Στάνλεϋ, ὁ ὁποῖος ἀποφάσισε νὰ γίνῃ ἐξερευνητὴς καὶ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον ἐκεῖνου. Καὶ ἀμέσως ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὴν ἀποφασίν του.

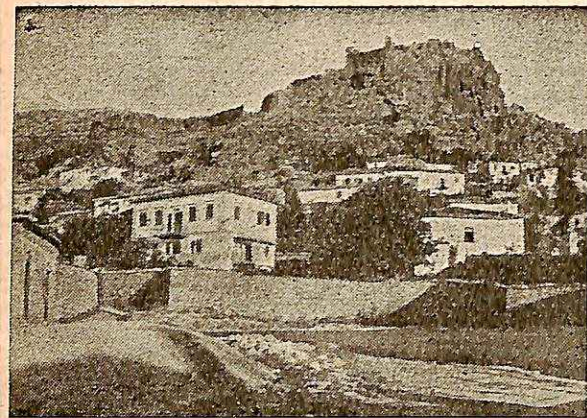
Στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1874 ἐκίνησε ἀπὸ τὴν Ζανζιβάρη. Ἐπὶ τρία χρόνια ἐξερευνοῦσε τὴν περιοχὴ τῶν μεγάλων λιμνῶν, ὅπου ἀνεκάλυψε νέες λίμνες καὶ ἀγνωστούς ὡς τότε ποταμούς. Παντοῦ δὲ διῶκε καὶ ἂν περνοῦσε, ἡ μνήμη τοῦ Λιβινγκστών διειρητοῦ ζῶντος ἀνάμεσα στοὺς μαύρους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐχνοῦσαν τὸν προστάτην καὶ εὐεργέτην τους.

Τρεῖς ἐξερευνητικὰς ἀποστολὰς ὠργάνωσε ὁ Στάνλεϋ μέχρι τοῦ 1890, ὅταν ἡ κλονισμένη ὑγεία του τὸν ἀνάγκασε νὰ γυρίσῃ στὴν Εὐρώπην καὶ νὰ ἐκκουρασθῇ. Πέθανε τὸ 1909, τὸ ὄνομά του ὅμως ἔχει μείνει ἀθάνατον στὴν ἱστορίαν τῶν ἐξερευνήσεων μαζί μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ Δαβὶδ Λιβινγκστών. Οἱ καταράκται Βικτωρίας εἰς τὸν Ζαμβέζην.



Ἐρ. Στάνλεϋ

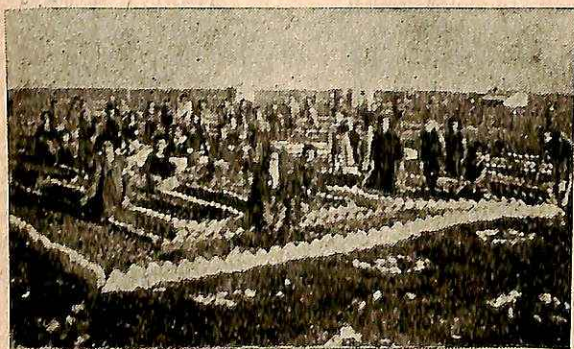




“Αμφισσα

Το ταξίδι για την “Αμφισσα” μπορεί να γίνει, είτε με το πλοίο, απ’ τόν Πειραιά, μέσω “Ιτέας”, είτε με τ’ αυτοκίνητο της καθημερινής συγκοινωνίας, μέσω Θηβών—Λειβαδιάς—Δελφών. “Η διαδρομή αυτή (185 χιλιόμετρα) είναι προτιμώτερη, γιατί θα περάσουμε την “Αττικοβοιωτία” και θα ιδούμε και τους Δελφούς. Παρακάτω από τους Δελφούς βρίσκεται το Χρισό, γραφικώτατο χωριό, όπου φθάνουμε κατηφορίζοντας αφού ανταντέψουμε τόν κόλπο της “Ιτέας”, με τη θάλασσα του Κορινθιακού και τὰ βουνά της Πελοποννήσου, που διαγράφονται μακριά. “Αριστερά μας έχουμε τις βαθύτατες χαράδρες του ποταμού Πλείστον, που κατηφορίζει κι αυτός μαζί μας, συνεχίζοντας τὸ δρόμο του μέχρι τὴν “Ιτέα”. “Εμείς όμως, μετά τὸ Χρισό, πού μᾶς θυμίζει τὴν ἀρχαία Κρίσα, τὴν ὁποία κατέστρεψαν οἱ “Αθηναῖοι κατὰ τὸν Πόλεμο “Ιερὸ Πόλεμο (585 π.Χ.), ἀφού κατηφορίσουμε ἀκόμη λίγο πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Κοισαίου Πεδίου, θ’ ἀφίσουμε τὸ δρόμο τῆς “Ιτέας, πού κατεβαίνει ἀριστερὰ καὶ θὰ προχωρήσουμε δεξιὰ. “Απ’ ἐκεῖ ἀρχίζει ὁ πλουσιώτατος κάμπος, πού τελειώνει ἡ μία του ἄκρη στὴ θάλασσα καὶ ἡ ἄλλη φθάνει μέχρι τὴν “Αμφισσα. Εἶναι ὁλόκληρος κατάφυτος ἀπὸ ἐλαιόδενδρα, πού υπερβαίνουν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες καὶ εἶναι ὅλα πανύψηλα καὶ γιγαντιαία, σὰν μεγάλα πλατάνια. “Η πασινάδα τῆς μαρτυρεῖ ὑγεία καὶ καλὴ περιποίησι. “Η πεδιάς αὐτὴ, πού, ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, ὑπῆρξε τὸ μῆλον τῆς ἔοδος τῶν κατοίκων τῆς Φωκίδος με τοὺς ἱερεῖς τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ ἀφοοιῇ τριῶν “Ιεῶν πλεμῶν, πού ὁ τελευταῖος ἔδωσε τὴν

E.S.N. τοῦ Δημ. Σχολείου Μαυρολεῖκης Δράμας εἰς τὸν Σχολικὸν κήπον.
Juniors of Elem. School Mavrolefki, Drama in their school garden.



Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν “Ελλάδα

Α Μ Φ Ι Σ Σ Α

ΠΕΤΡΟΥ Π. ΚΑΛΟΝΑΡΟΥ

εὐκαιρία στὸν Βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον Β’, νὰ ἐπέμβῃ στὰ ἐσωτερικὰ τῆς κυρίως “Ελλάδος καὶ νὰ καταστρέψῃ τὴν “Αμφισσα (339-338 π.Χ.), εἶναι σήμερὰ μοναδικὴ πλουτοφόρος πηγὴ τῶν κατοίκων τῆς Φωκίδος καὶ τῆς “Αμφίσσης. Χάρης στὸν θαυμαστὸ ἐκεῖνο ἐλαιῶνα τῆς ἡ πεδιάς αὐτὴ παράγει πολὺ ἑκατομμύρια ὀκάδες λάδι καὶ κυρίως τὶς περίφημες Σαλυνίτικες ἐλῆες, μῦρες καὶ μεγάλες σὰν καρβὶα σχεδόν, πού εἶναι περιζήτητες γιὰ τὴν ποιότητα καὶ τὴ νωστιμάδα τους. Τὸ αὐτοκίνητο διατρέχει τὸν ἐλαιῶνα τρέχοντας ἐπάνω σ’ ἕνα δρόμο εὐθύτατο καὶ σὲ λίγα λεπτὰ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ἀμφισσα, σὲ μιὰν ὠραϊότατη πλατεία.

“Η “Αμφισσα εἶναι πόλις ἀρχαιοτάτη. Πρῶτος οἰκιστὴς φέρεται ὁ “Ανδραίμων, τοῦ ὁποῖου ὁ θεοῦ υἱὸς “Αμφισσος ἔδωκε τὸ ὄνομά του στὴν πόλι. “Αλλῃ μυθολογικὴ παράδοσις ἀποδίδει τὴν ἴδουσι τῆς πόλεως στὴν “Αμφισσα, μυθικὴ ἡρώϊδα. θυγατέρα τοῦ Μάκαρος, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου. Τέλος ὁ “Αριστοτέλης λέγει ὅτι ὠνομάσθη ἔτσι ἡ “Αμφισσα ἀπὸ τὰ γύρω βουνὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιβάλλεται (ἀμφιένεται) ἡ πόλις. “Η ἱστορία τῆς “Αμφίσσης εἶναι ἀξιόλο-

ΑΓΓ. ΣΗΜΗΡΩΤΗ

Ε Λ Λ Α Δ Α

“Η “Ελλάδα εἶναι πατρίδα μας
ξακουσμένη στὸν κόσμον.
Θυμάρη βγάξ’ ἡ πέτρα τῆς,
τὰ περιβόλια τῆς δυσμόν.

“Ηλιόχαρ’ ἡλιογέννητη,
δὲν τὴν δέρνουν οἱ ὑπὸρες·
γύρω τῆς κι ἂν ὀγιάζονται
τὴ χαϊδεύουν οἱ ὄρες.

Διάφαν’ ἡ πάχνη, ὀλόχρυση,
στὰ βουνὰ τῆς ἀπλώνει
μαντὶ φορέει τὴν ξαστεριά
καὶ τὴ θάλασσα ζώνη.

Κι ὀλόγυρα ξετίμητα
τὰ νησιά τῆς πετράδια,
φαντάζουν σὰν πλεούμενα,
τὶς αὐγὲς καὶ τὰ βράδυα.

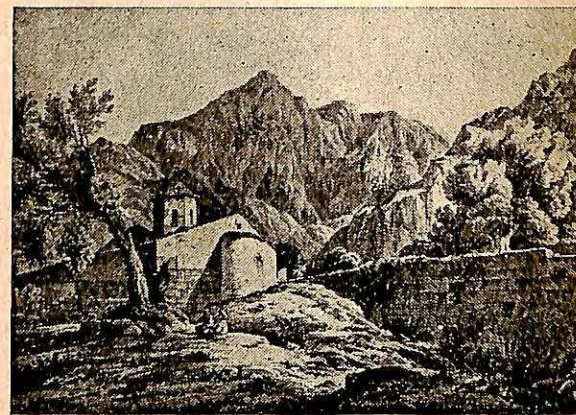
“Ανθομανοῦν οἱ κῆποι τῆς,
πού τρυγὰ τὸ μελίσι·
κλῆμ’ ἀγκαλιάζει τὴν ἑλῆα,
σκιάζ’ ἡ δάφνη τὴ βρύση.

Τὰ ρυάκια τὸ τραγοῦδι τους
με τ’ ἀηδονία ταιριάζουν
Εὐγενικὰ κ’ οἱ θρίαμβοι
σὰν περνοῦν, ἀλαλάζουν.

Μικρούλα εἶν’ ἡ “Ελλάδα μας,
φῶς καὶ χάδι καὶ νάζι,
π’ ὅλη τὴ γῆ στὰ στήθειά τῆς,
σὰ μιά μάνν’ ἀγκαλιάζει.

γος καὶ ἡ ἀκρόπολις τῆς, πού εἶναι ἀρχαιοτάτη, ἐχρησίμευσε ὡς προπύργιο καὶ καταφύγιον τῶν κατοίκων κατὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους καὶ ἀργότερα κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμον (431 - 404 π. Χ.), κατὰ τὴν εἰσβολὴ τῶν Γαλατῶν (278 π. Χ.) καὶ τῶν Ρωμαίων (190 π. Χ.). Οἱ Φράγκοι δυνάσται διετήρησαν μέχρι τὸ 1311 τὴν πόλι ἡ ὁποία τότε ὠνομάζετο Σάλωνα καὶ διετήρησε τὸ ὄνομα αὐτὸ μέχρι τὸ 1833 ὅταν, ἐπὶ “Οθωνος, ξαναπῆρε καὶ πάλι τὸ ἀρχαῖον ἱστορικὸν ὄνομα τῆς.

Επὶ τουρκοκρατίας εἶχε πληθυσμὸ 10 καὶ πλέον χιλιάδες κατοίκων, με πλούσια παραγωγή καὶ ἀξιόλογη βιοτεχνία δερμάτων, μεταξωτῶν, ὑφαντουργίας κλπ. “Αρχιερεὺς τῶν Σαλώνων ἦσαν κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς “Ελληνικῆς “Επαναστάσεως ὁ ἡρωϊκὸς “Ησαῖας, συνεργάτης τοῦ “Αθανασίου Διάκου, ὁ ὁποῖος μαζί με τὸν Πανουργιὰ ἐ-



Δελφοί: “Η “Εκκλησία “Αγ. “Ηλίας

κήρυξε τὴν “Επανάστασι.

“Η “Αμφισσα εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες καὶ πλουσιώτερες ἐπαρχιακὲς πόλεις τῆς “Ελλάδος, πεντάκαθαρη, νοικοκυρεμένη, με ὠραία κτίρια, ἰδιωτικὰ καὶ δημόσια.

Τὸ κάστρο τῆς “Αμφίσσης οἱ ἐντόπιοι τὸ θεωροῦν ὡς τὸ θρυλικὸ «Κάστρο τῆς “Ωριάς» τῆς ἡρωϊκῆς βασιλοπούλας, πού ἐσκοτώθη με τὸ ἀλογό τῆς ἀπ’ τὰ τείχη του, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν, ὅπως ἀναφέρει καὶ τὸ σχετικὸ λαϊκὸ ἄσμα, πού λέγεται συχνὰ ἐδῶ στοὺς χοροὺς καὶ στὰ γλέντια.

«Ὅλα τὰ κάστρα τὰ εἶδα κι ὅλα (τὰ “Δεῖρα, Σὰν τῆς “Ωριάς τὸ κάστρο, κά- (στρο δὲν ἦρα,

Νὰ “χη ἕνα γύρο μάντρες μαρ- (μαρόχτιστες, Μαλαματένεις πόρτες κι ἀργυρὰ (κλειδιά,

“Οχτροὶ τὸ πολεμοῦνε χρόνους (δῶδεκα...»

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

“Η Μαγικὴ Καμπάνα

Κάποτε, στὰ χρόνια τῶν παραμυθιῶν, ζοῦσε ἕνας πολὺ πλούσιος ἀρχοντας, πού τὸν ἔλεγαν “Αλύγιτος. Τ’ ὄνομά του ἦταν αὐτό, ἀλλὰ τοῦ ταίριαζε τόσο, πού θαρρεῖς κι ὁ νουνός του ἦταν μάντης καὶ τὸν ἔβγαλε ἔτσι. Γιατὶ ὁ “Αλύγιτος, μ’ ὅλο πού εἶχε πλοῦτη ἀμέτρητα, μπροστὰ στοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς πενιασμένους, μπροστὰ στοὺς δύστυχους πού εἶχαν ἀνάγκη ἀπ’ τὴ βοήθειά του, στεκόταν πραγματικὰ ἀλύγιτος. Καρφὶ δὲν τοῦ καιγόταν ἂν ὁ γείτονάς του δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη του, ἂν ὁ φίλος του πεινοῦσε, ἂν ὁ συγγενὴς του ἦταν ἀρρωστος καὶ δὲν εἶχε νὰ πάρῃ τὰ γιαιτρικά.

Μόνον τὸν ἑαυτὸ του ἀγαποῦσε καὶ μιὰ μόνη φιλοδοξία εἶχε : Νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος, πῶς ὁ κύρ’ “Αλύγιτος κολυμπᾷ στὰ πλοῦτη !..

—Τὶ νὰ κάνω, ἔλεγε μέσα του, πῶς τὸ ξέρεῖ ἡ μικρὴ μου πολιτεία, πού εἶναι τοσηδᾶ. “Η δόξα τῆς ἀφεντιάς μου πρέπει ν’ ἀκουστῇ παντοῦ, πρέπει νὰ με ζηλεύῃ ὅλη ἡ οἰκουμένη...

Μ’ αὐτὴ τὴν ἔννοια κοιμόταν καὶ ξυπνοῦσε χρόνια καὶ χρόνια ὁ καυμένος ὁ κύρ’ “Αλύγιτος, ὥσπου κάποια μέρα φώναξε :

—Πάει! Τέλειωσαν πιά τὰ ψέμματα! Βρῆκα τὶ θὰ κάνω !

Κι’ εὐθὺς τὸ ἴδιο βράδυ ξεκίνησε, κ’ ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ἔφτασε σὲ μιὰ βουνοσπηλιά, βρῆκε ἕναν περίφημο μάγο πού ἔμενε ἐκεῖ καὶ τοῦ εἶπε :

—Θέλω, κύρ’ μάγε μου, μιὰ καμπάνα μαγικὴ, πού νὰ κάνῃ αὐτὸ κι αὐτό.

Καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴ καμπάνα ἤθελε.

—Καλὰ, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ μάγος. Σ’ ἕνα μῆνα τέτοια μέρα, τέτοια ὥρα θὰ τὴν ἔχῃς. Ποῦ θέλεις νὰ σοῦ τὴν κρεμάσω ;

—Ἐξω ἀπὸ τὴν πολιτεία μου, δίπλα σ’ ἕνα ποτάμι εἶναι ἕνας μεγάλος πλάτανος. Σ’ αὐτὸν θέλω νὰ τὴν κρεμάσῃς, ἀποκρίθηκε ὁ “Αλύγιτος. Κι ἀφού συμφώνησε καὶ τὴν τιμὴ, ἔφυγε.

“Υστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἡ καμπάνα ἦταν κρεμασμένη στὸ μεγάλο πλάτανο. Δὲ χόρταινε νὰ τὴν καμαρώνῃ ὁ πᾶμπλουτος φιλαράκος μας μόλις τὴν εἶδε. “Αλλὰ καὶ με τὸ δίκην του, γιὰ τὴν καμπάνα τέτοια δὲν εἶχε ξαναφανῇ στὸν κόσμον ! “Ηταν μυριοπλουμιστὴ, ψηλότερη ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, καὶ τὸ μεταλλὸ τῆς ἦταν διάφανο σὰν γυαλί !

Καὶ φαντάζεστε πιά καὶ τὴν περηφάνειά του, ὅταν ἔκανε τὴν πρώτη δοκιμὴ τῆς. “Επιασε τὸ χρυσὸ σκοινὶ κι’ ἀρχισε νὰ τὴ χτυπᾷ. “Ε, λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ κάθε χτύπημα, ἀκουγόταν μιὰ φωνὴ ὀλοκάθαρη, πού ἔλεγε μισοτραγουδιστὰ καὶ δυνατὰ, ὥστε ν’ ἀκούγεται σὲ μεγάλη ἀπόστασι :

“Ο “Αρχοντας “Αλύγιτος
στὴ γῆνι τὴ σφαῖρα
εἶναι ὁ πλουσιώτερος
ἀπ’ ὅλους πέρα ὡς πέρα.



“Ὅσο τ’ ἀκούγε λοιπὸν αὐτὰ ὁ κύρ’ “Αλύγιτος, τόση εὐχαρίστησι αἰσθανόταν, πού πρῶτ’ κι ἀπόγεμα ὅλο κάτω ἀπ’ τὸ πλατάνι τὸν ἔβλεπε πιά κι ὅλο τὴν καμπάνα του χτυποῦσε.

Πολλὲς φορὲς μάλιστα, γιὰ νὰ μὴ διακόψῃ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἀκρόαμα, δὲν ἔφευγε οὔτε τὸ μεσημέρι γιὰ νὰ πάῃ νὰ φάῃ.

Μὰ τὸ διαλλάγημα τῆς καμπάνας μάζευε καθεμέρα ἐκεῖ καὶ πολλοὺς φτωχοὺς.

—Πολυχρονεμένος νᾶσαι, ἀφέντη μου καὶ νὰ χαίρεσαι τὰ πλοῦτη σου, τοῦ ἔλεγαν. Δῶσε καὶ σ’ ἐμᾶς μιὰ βοήθεια, γιὰτὶ ἀλλιῶς χανόμαστε.

Μὰ ποῦ νὰ δώσῃ ἐκεῖνος, πού τώρα εἶχε γίνεῖ ἀκόμα πιὸ ἀλύγιτος. Κι ὅταν κανεὶς ἐπέμενε, τοῦ ἀπαντοῦσε :

—Οὐ, ἄσε με στὰ χάλια μου, καῦμένε. Σὰ νὰ μὴ φτάνῃ δηλαδὴ πού ὀλημέρα ξεπλατιάζομαι τραβώντας τὸ καμπανόσκοινο, καὶ τώρα μοῦ λὲς νὰ κάθωμαι νὰ σκέπτομαι κ’ ἐσένα...

“Ὅμως δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες, κ’ ἕνα θράδυ ἄξαφνα ἀκούγεται ἕνα κράκ, καὶ πέφτει ἡ καμπάνα ἀπὸ πάνω του καὶ τὸν κουκουλώνει.

Στριφογυρνᾷ σὰν τὸ θεριὸ μέσ’ στὸ κλουβὶ ὁ κύρ’ “Αλύγιτος, κλωτσάει ἀπ’ ὅλες τὶς μεριὲς τὸ τοίχωμα τῆς φυλακῆς του, ἀλλ’ ἡ καμπάνα εἶναι βαρεῖα καὶ ποῦ νὰ ὑποχωρήσῃ. Οὔτε σαλεύει ἀπὸ τὴ θέσι τῆς.

Χτυπᾷ καὶ φωνάζει μ’ ἀπελπισία, μὰ ποῖος νὰ τὸν ἀκούσῃ τέτοια ὥρα, πού εἶχε πέσει πιά τὸ νυχτοσκόταδο κι ἀπὸ κεῖ ἔξω δὲν περνοῦσε τώρα οὔτε ψυχὴ.

“Ετσι ὁ πᾶμπλουτος, ὁ περὶ φανος, ὁ ἀλύγιτος ἀρχοντας “Αλύγιτος ἔμεινε ὅλη τὴ νύχτα φυλακισμένος μέσα στὴν καμπάνα του. Καὶ καλὰ πού ἐκεῖ ἦταν ἀρκετὲς πέτρες καὶ ἡ βᾶσι τῆς καμπάνας δὲν ἐφαρμοζόταν καλὰ στὸ ἔδαφος, κ’ ἔτσι ἔμπαινε ἀπὸ κάτω λίγος ἀέρας κ’ ἔπαιρνε τὴν ἀνάσα του ὁ ἀρχοντας.

Οἱ ὑπηρετὲς του στὸν πύργο δὲν ἑκατάλαβαν τὴν ἀπουσία του, νὰ τρέξουν νὰ τὸν βροῦνε, γιὰτὶ πολλὲς φορὲς, ὅταν ἐγύριζε ἄργά, ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ ἰδιαιτέρη πόρτα καὶ τραβοῦσε ἴσια στὴν κάμαρά του χωρὶς νὰ τὸν δοῦν. Καὶ γι’ αὐτὸ κι ἀπόψε νόμισαν πῶς εἶχε ἔρθει καὶ κοιμόταν.

Ξενύχτησε λοιπὸν ἐκεῖ ὁ κύρ’ “Αλύγιτος, χωρὶς καμμιὰ βοήθεια καὶ μόνο τὰ χαράματα δυὸ ἐργάτες περνώντας γιὰ νὰ πᾶνε στὴ δουλειά, τὸν εἶδαν κάτω ἀπὸ τὴν διάφανη καμπάνα τοῦ ὀρθοῦ καὶ τρόμαξαν νὰ τὸν γνωρίσουν. “Η νηστεία - εἶχε νὰ φάῃ ἀπὸ χθὲς τὸ πρῶτ’ - ἡ ὀρθοστάσις, ἡ ἀγρυπνία καὶ ἡ ἀποπνεκτικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ μικρὸ ἐκεῖνο χωρὶ τὸν εἶχαν κάνει ἀγνώριστο.

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 14)



ΠΡΩΤΕΣ ΒΟΗΘΕΙΕΣ

ΡΙΝΟΡΡΑΓΙΑ

1. Όταν δούμε ότι τρέχει αίμα από τη μύτη μας, σηκώνομεθα όρθιοι, κρατούμε το κεφάλι ελαφρά γεμμένο προς τα πίσω και αναπνέουμε με το στόμα.

2. Ξεοφίγουμε, δηλαδή, δαγκώνουμε γύρω από το λαιμό (γιακά κλπ.). Πιέζουμε και τα δύο ρουθούνια με τόν αντίχειρα και το δείκτη, στο σημείο, που τελειώνει το μαλακό μέρος της μύτης και αρχίζει το σκληρό. Κρατούμε έτσι πιεστικά τουλάχιστον επί 4—5 λεπτά. Αν σταματήσει η αιμορραγία ξαπλώνουμε σ' ένα κρεβάτι με το στήθος και το κεφάλι ψηλά.

3. Επιθέτομε μια μεγάλη πετσέτα βρεγμένη με κρύο νερό ώστε να σκεπάσει το πρόσωπο και τη μύτη.

4. Δεν όμιλούμε, δεν βήχομε, δεν γελοούμε, δεν περπατούμε, ούτε φυσούμε τη μύτη μας για αρκετή ώρα. Η νευρική και η κίνηση μπορεί να αυξήσουν την αιμορραγία ή να την κάνουν να ξαναρχισή.

Εάν με όλα αυτά η ρινορραγία εξακολουθεί, πρέπει το ταχύτερο να κληθεί ιατρός. Εν τω μεταξύ τοποθετούμε εις τόν ρώθωνα, από τόν όποιο τρέχει το αίμα μία αποστειρωμένη γάζα ή βαμβάκι, όχι πολύ βαθιά, για να μπορέ να αφαιρεθεί εύκολα.

Ερωτήσεις:

1. Ποια είναι τα διάφορα μέτρα, που μπορούμε να πάρουμε σε περίπτωση αιμορραγίας των άκρων;

2. Γιατί ο επίδεσμος τουρνικέ είναι καμμία φορά επιβλαβής;

3. Όταν άσκούμε άμεση πίεση επί τραύματος του καρπού με ένα κομμάτι ύφασμα και μετά τοποθετούμε και ένα επίδεσμο, εάν ο επίδεσμος κοκκινίσει από το αίμα τί πρέπει να κάνουμε;

4. Αν κάποιος τραυματίζεται στο γήπεδο του σχολείου και γνωρίζουμε ότι υπάρχει άμεσος ανάγκη επίδεσμου τουρνικέ τί μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε;

5. Ένας φίλος μας έχει πληγωθεί σοβαρά στον καρπό και είναι άναγκη να χρησιμοποιήσωμε επίδεσμο: σε ποιο σημείο θα τον επιδέσωμε;

6. Ποιες συνήθειες είναι οι καλύτερες τρόπος για να σταματήσωμε την αιμορραγία, εις το τριχωτό της κεφαλής, τα μάγουλα ή το μέτωπο;

7. Πώς μπορούμε καλύτερα να σταματήσωμε την αιμορραγία του κορμού ή του λαιμού;

Ένα ταξίδι στη Βορειοδυτική Ελλάδα

ΚΩΣΤΑ ΖΕΥΓΑ

Γυρίζοντας από τα Γιάννενα σταματήσαμε στη Φιλιππιάδα όπου υπάρχει ένα άγαλμα του Βασιλέως Κωνσταντίνου, γιατί εκεί σ' ένα χάνι είχε το στρατηγείο του την άνοιξη του 1913, όταν άπελευθέρωσε τα Γιάννενα από τούς Τούρκους.

Πιο κάτω θα τελειώση σε λίγους μήνες ένα έργο, που θα δώσει πολλή ζωή στην Ήπειρο. Ο Λούρος ποταμός έχει κλειστή μ' ένα τεχνητό φραγμα και έχει αναγκασθή να μπη σε μια σήραγγα, που έχουν τρυπήσει στο πλαϊνό βουνό. Απ' εκεί το νερό πέφτει σαν καταρράκτης από την άλλη μεριά του βουνού μέσα σε μεγάλους σιδηρένιους σωλήνες, που καταλήγουν σ' ένα έργοστασιο. Με τη δύναμη που έρχεται το νερό, αναγκάζει τις μηχανές να γυρίζουν και να παράγουν ηλεκτρικό ρεύμα. Τα έξοδα λοιπόν είναι ή τακτοποίησης του έργοστασιου. Από εκεί και πέρα δεν χρειάζονται ούτε κάρβουνα ούτε πετρέλαιο. Το νερό, που είναι δωρεά του Θεού, θα κινή τις μηχανές.

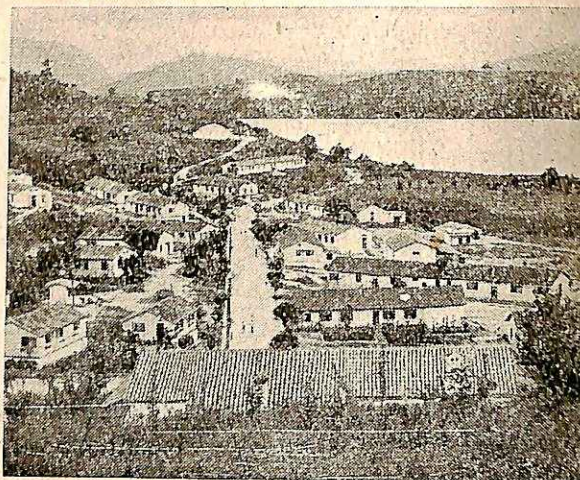
Στην επιστροφή μας μπήκαμε σε μερικούς ριζόμυλους που την εποχή αυτή βρίσκονται σε πολύ δουλειά. Ο κόκκος του ριζιού, το ρίζι, μοιάζει πολύ με το κριθάρι, μόνον, που είναι λίγο μικρότερος και όχι μυτερός. Όπως το κριθάρι έτσι και το ρίζι είναι σκεπασμένο μ' ένα χονδρό σκληρό φλούδι. Οι μύλοι του ριζιού βγάζουν το φλούδι και ύστερα γιαλίζουν τόν καρπό, όπως τόν βλέπομε, στον μπακάλη.

Πριν από τόν πόλεμον φέρναμε πολύ ρίζι από την Ασία, γιατί η παραγωγή μας ήταν πολύ μικρή. Τώρα παράγομε στην Ελλάδα τόσο ρίζι ώστε όχι μόνον μάς φτάνει αλλά και πουλούμε σε άλλες χώρες περισσότερο από 10 εκατομ. οκάδες τόν χρόνο.

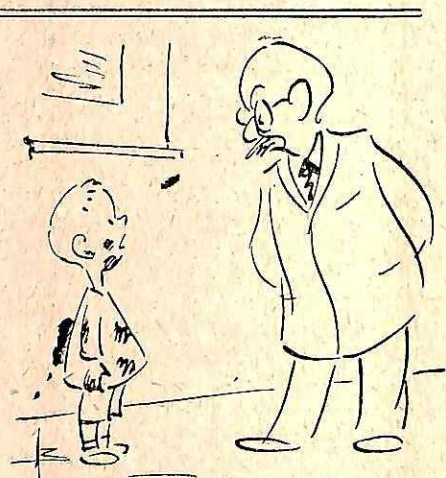
Κοντά στην Φιλιππιάδα παρατηρήσαμε στο άριστερό μέρος του δρόμου μιά επιγραφή που έλεγε: «Παιδούπολις Άγιος Αλέξανδρος». Είχαμ' άκούσει πολλά για την παιδούπολι αυτή και γι' αυτό, αν και ήταν άργα, άποφασίσαμε να την επισκεφθώμε.

Από τόν δρόμο δέ φαίνεται τίποτε, γιατί υπάρχει ένα ύψωμα, που έμποδίζει. Μόλις όμως περάση κανείς τόν ύψωμα αυτό και σ' άπόστασι περίπου 500 μέτρα βρίσκεται μπροστά σ' ένα φυσικό και τεχνητό παράδεισο, στο θαύμα της φυσικής όμορφιάς και στο θαύμα, που μπορεί να κάνει ή ψυχική όμορφιά του ανθρώπου. Στην πλαγιά μιάς μικρής

καταπράσινης κοιλάδας, που στο βάθος της είναι μιά μικρή λίμνη, απλώνεται ένα χαριτωμένο χωριό με μεγάλα και μικρά μονόροφα σπίτια, με θαυμάσια έκκλησία, σχολείο και ένα τεράστιο θέατρο νοσοκομείο, έργοστασιο, που παράγει ηλεκτρικό ρεύμα, στρωμένους δρόμους, κήπους, νερά, ό,τι έχει ανάγκη ένας πολιτισμένος άνθρωπος. Αυτό τόν χωριό τόν έχτισαν σε δυό χρόνια (1946-1948) Έλβετοί από έράνους που έκαναν στόν τόπο τους και τόν δώρησαν στην Όργάνωσι του Έράνου της Βασιλίσσης.



Η Παιδούπολις Ζηρού, Φιλιππιάδος «Άγιος Αλέξανδρος».

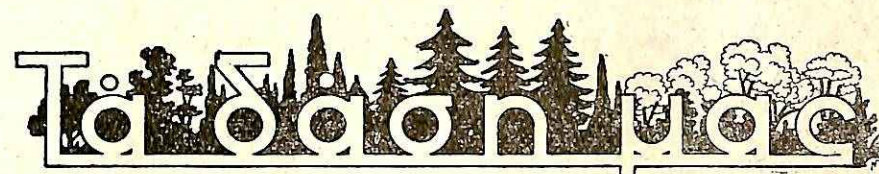


—Α, μά πρόσεχε επιτέλους άταν γράφης, Μίμη, Κάθε μέρα κατάμαυρος γίνεσαι.

—Δε θα ξαναγίνω, κύριε. Η τελευταία φορά.

—Νά τόν πιστέψω;
—Μάλιστα. Από αύριο θα φορέσω «μάρτη».

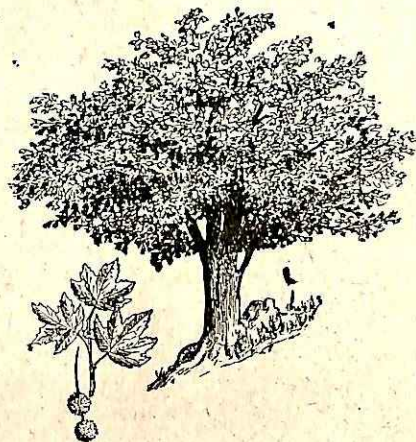
(υπό ΑΝ. ΒΩ.).



ΤΑ ΣΥΝΗΘΕΣΤΕΡΑ ΔΑΣΙΚΑ ΔΕΝΔΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

Όσα αναφέραμε εις τόν προηγούμενα τεύχη του περιοδικού μας είναι τόν συνήθεστερα και τόν κυριώτερα δασόδεντρα της Χώρας μας. Εκτός όμως από αυτά, υπάρχουν και πολλά άλλα είδη, που είναι λιγώτερο σημαντικά και που σχηματίζουν δάση σε μικρότερη έκτασι. Τόν κυριώ-



Πλάτανος.

τερα από αυτά αναφέρομε εδώ συνοπτικά:

Η Καστανιά σχηματίζει δάση με συνολική έκτασι 200.000 περίπου στρέμματα. Ο Πλάτανος ευδοκιμεί στα υγρά μέρη, στις ακροποταμιές και τις ρεμματιές. Η Λεύκα και τόν Κυπαρίσσι, είναι πολύτιμα είδη για τόν ξυλεία τους που είναι κατάλληλη για οικοδομικούς σκοπούς, και στή ναυπηγική. Η Φτελιά (Πτελέα) είναι είδος που ξευηρετεί πολύ τούς καμπίσους χωρι-



Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μυρτιάς Ήλειας φυτεύουν δένδρα.

Juniors of Elem. School Myrtia, Peloponnesos planting trees.

λη τή χώρα, πιάνουν έκτασι δυό περίπου εκατομμύρια στρέμματα. Τόν πληθος αυτών τών χαμόκλων είναι πολύ μεγάλο. Μνημονεύουμε εδώ τόν πιο αντιπροσωπευτικά είδη αυτής της χλωρίδας. Η Κουμαριά, ό Σχίνος, ή Άγριελιά, ή Κοκορεθυθιά, που μπολιά-



Ίτιά.

κούς, γιατί ευδοκιμεί στα βαθιά και δροσερά έδάφη και δίνει πολύ καλό ξύλο ιδίως για κάρρα, άμάξια κλπ. που χρησιμοποιούν οι χωρικοί στις άγροτικές τους μεταφορές.

Πολύτιμα δέντρα είναι επίσης, ή Φυλλουριά ή Τίλλιο ή Φλαμουριά, για τόν ξύλο της και τόν άνη της. Η Μουριά, που είναι ή βάση της μεταξοσκωληκοτροφίας. Η Φουντουκιά ή Ίτιά, είδη και τόν δυό, που ξευηρετούν τόν ξυλοπλεκτική και άλλα.

Τελειώνοντας, πρέπει να αναφέρουμε όλα εκείνα τόν θαμνώδη και με κοντό κορμό είδη, που με ένα όνομα τόν ονομάζουμε άειθαλή πλατύφυλλα, και που σ' ό-



Μουριά.

ζεται και γίνεται φυσικιά, ή Δάφνη, ή Ευλοκερατιά, ή Πικροδάφνη, ή Λυγαριά, τόν Ρουδί, τόν Φιλίκι, ό Λιόπρινος, τόν Ρείκι, ό Κέδρος, ή Κουτσουπιά, όλα τόν φρύγανα, όπως ή Αφάνα, ή Φασκομηλιά, ή Ασφάκα, τόν χαμορέικι, τόν θυμάρι, τόν θρούμπι, ή ρίγανη κλπ.

Όσο άσήμαντο κι άνώσυμο κι αν συμβαίνει να μάς φαίνεται ένα χορτάρι του βουνού, έχει πάντα μεγάλη σπουδαιότητα μέσα στη φυτοκοινωνία του. Είναι, αυτή ή άγρια χλωρίδα, ή άστεϊρευτη πηγή, απ' όπου ξεκινούν όλα τόν φυτά τών άγρών μας, τών λιβαδιών μας, τών προιθολιών μας και τών άνθοκήπων μας. Η διατροφή μας στηρίζεται σ' αυτά. Όλα τόν καρποφόρα δέντρα, δέν είναι παρά ξεευγενισμένα από τόν άνθρωπο, δασόδεντρα. Και όλα τόν φάρμακα, όλα τόν άρώματα, δέν είναι παρά ό χυμός, τόν αίμα, ή ψυχή του άγριού φυτού.

ΣΠΥΡΟΥ ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΩΝ ΠΕΥΚΩΝ

Πεύκα τρανά, πεύκα μικρά, πεύκα σγουρά κι άνάρια, πεύκα μεσ' στα χαμόκλαδα και μέσα στα χορτάρια, στα φρύδια κάτω τών βουνών, στών ρεματιών τόν πλάγια, πεύκα γεμάτα όνειρα, πεύκα γεμάτα μάγια, με κάποιον άγέρι σμίγεται, με κάποιον άγέρι πλάνο και πάνε τόν τραγούδια σας στόν ούρανό επάνω.

Δέν είν' ό κάμπος για τ' έσός, μηδε τόν βάλτα άκόμα, πεύκα, μιάς αλσμονήτης γενιάς δροσάτο στρώμα, ξαπδσταμα παλληκαριάς και λεβεντιάς άνάσας, απ' τόν λαγγιόλια τ' άλαφρά ως τόν βορειά τόν ράσα, άκόμα τόν αντίλαλο σκορπάτε, εύλογημένα, μισανής γενιάς, που πέθανε και ζή τού Είκοσιένά!

Πριν έλθη ό Μάρτης ό καλός, κάτω από σάς τόν βράδυα γεννιόνταν τής Άνάστασης τόν μυστικά σημάδια. Κ' έκείθε βγήκε ή όρμη τής Λευτεριάς μιά μέρα, πούσκισε σαν μιά Σάλπιγγα μεγάλη τόν άγέρα.

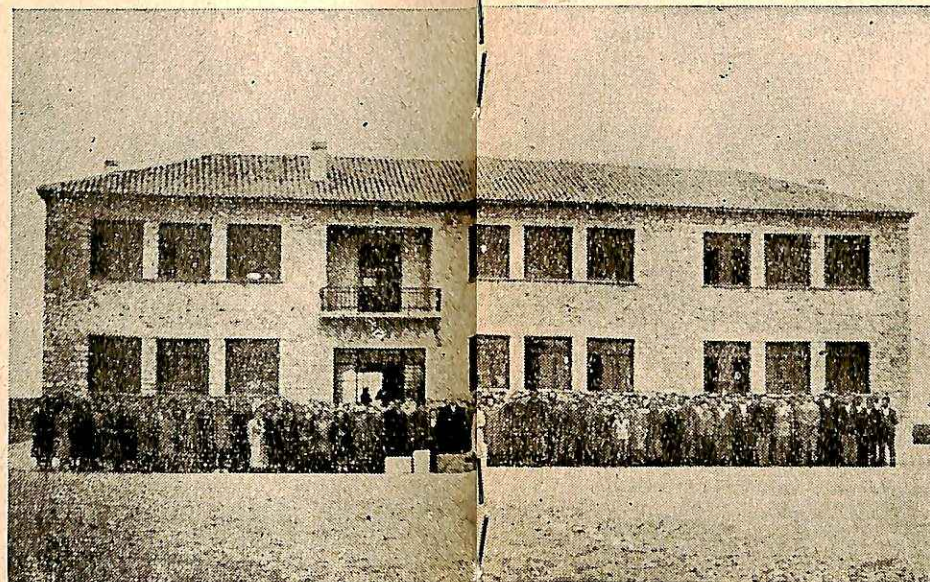
Πεύκα ιερά, που οι κλώνοι σας στρωμένοι άράδα - άράδα άνάστησαν ένα καιρό τή Δοξασμένη Ελλάδα.



Όμας Ε.Ε.Σ.Ν. Ραλλείου Γυμν. Θηλέων Πειραιώς.
Ralleion high School for girls, Piraeus

ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑΙ ΟΜΑΔΕΣ Ε.Ε.Σ.Ν.

Δημοσιεύομεν τὰς πέντε πρώτας ληφθείσας φωτογραφίας τῶν ομάδων Ε.Ε.Σ.Ν. εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸν διαγωνισμὸν παρελθ. Σχολικοῦ ἔτους ἀπενεμήθη τὸ βραβεῖον "Ἐπαινος.
We publish the first five photos of G.J.R.C. groups to whom at the competition of 1st school year an honourable mention was awarded.



Όμας Ε.Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Ὀρεστιάδος Θράκης.
High School Orestias, Thrace



Όμας Ε.Ε.Σ.Ν. Α' Δημ. Σχ. Β' Περιφ. Θεσ/νίκης.
1st Elem. School, 2nd District, Salonica



Όμας Ε.Ε.Σ.Ν. Β' Δημ. Σχ. Πτολεμαΐδος, Κοζάνης.
2nd Elem. School Ptolemais, Macedonia



Όμας Ε.Ε.Σ.Ν. Α' Δημ. Σχ. Νεστορίου Γράμμου.
1st Elem. School Nestorion, Macedonia

Ε.Σ.Ν μαθ. τοῦ Β'. Γυμν. Θηλέων Πειραιώς με δέματα διὰ τὰ σεισμοπληκτὰ παιδιὰ Ἀργοστολίου.
Junior girls of 2nd high School Piraeus with parcels for the earthquake stricken children of Argostoli.



Ε.Σ.Ν μαθ. τοῦ 6ου δημ. Σχολ. Πύργου ἐτοιμάζουν δέματα διὰ τὰ σεισμοπαθῆ παιδιὰ τῆς Ζακύνθου.
Juniors of 6th Elem. School Pyrgos packing gifts for the earthquake stricken children of Zante.



Ε.Σ.Ν. μαθ. Δημ. Σχ. "Ἀνα Πέτρας" Ἀρτης βοηθοῦν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς κοινοτικῆς ὁδοῦ.
Juniors of Elem. School Ano Petra, Arta helping in the construction of the village road.



Ε.Σ.Ν. μαθητ. τοῦ ἰδιωτ. Γυμνασίου Πετρακί—Βαλσαμίδου Πειραιώς ἐτοιμάζουν δέματα με σχολικὰ εἶδη καὶ παιχνίδια διὰ τὰ σεισμοπληκτὰ παιδιὰ τῶν Ἰονίων Νήσων.
Juniors of Private School Petraki - Valsamidou Piraeus packing gifts for the earthquake stricken pupils of the Ionian islands.



ΤΟ ΡΑΓΚΜΠΥ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

ΣΠ. ΑΥΛΩΝΙΤΗΣ



Ένα σπόρ, που είναι άγνωστο στη χώρα μας, ενώ ένθουσιάζει τους φιλάθλους της Αμερικής και της Δυτικής Ευρώπης, είναι το Ράγκμπυ. Η ιστορία του ομαδικού αυτού αθλήματος έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, γιατί μπορεί κανείς να εΐπη ότι το παιγνίδι, που ξετρελαίνει χρόνια τώρα Αμερικανούς και Ευρωπαίους, οφείλει την ύπαρξή του στην...τύχη.

Ο... κατά λάθος εφευρέτης του, που λέγεται Ουίλλιαμ Έλλις, όταν ήταν μαθητής στην πόλι Ράγκμπυ της Αγγλίας είχε λάβει μέρος σ' ένα σχολικό ποδοσφαιρικό αγώνα. Εκείνη την εποχή (1840), το ποδοσφαίρο παιζόταν χωρίς τους σημερινούς κανονισμούς, είχε όμως επικρατήσει ή συνήθεια και ένα είδος «συμφωνίας κυρίων» να μη χρησιμοποιούνται τα χέρια στο παίξιμό του αλλά μόνο τα πόδια. Ο Έλλις όμως, μη μπορώντας να φθάση τη μπάλλα σε μια ψηλοκρεμαστή πάσα των συναδέλφων του, την άρπαξε με τα χέρια πηδώντας και άρχισε να τρέχει προς το αντίπαλο τέρμα. Οι άλλοι παίκτες έβλεπαν, βέβαια, κατάπληκτοι αυτό το θέαμα, αλλά, όπως είπαμε, κανονισμοί δεν υπήρχαν κι έτσι ο διαιτητής

δεν μπορούσε να σφυρίξει φάουλ. Κάποιος πρόλαβε όμως και σταμάτησε τον Έλλις, του πήρε τη μπάλλα απ' τα χέρια κι έτσι το παιγνίδι συνεχίστηκε πιά με τα χέρια και τα πόδια.

Αυτή ή «εύκολια» στο παίξιμο ένθουσίασε όλους τους παίκτες, που αποφάσισαν να την μιμηθούν. Έτσι, αν και ο Έλλις εκλήθη εις απόλογιαν για την παρατυπία του στο παιγνίδι, το είδος του παιξίματος του όμως καθιερώθηκε στο σχολείο του. Σιγά-σιγά απ' αυτό το σχολείο, όλες οι ομάδες στην πόλι Ράγκμπυ άρχισαν να παίζουν μ' αυτό τον τρόπο το φούτ-μπώλ. Δεν άργησε, λοιπόν, το «νέο» σύστημα να ξεπεράσει τα σύνορα της πόλεως αυτής και να κατακτήσει όλους σχεδόν τους ποδοσφαιριστές και τους συλλόγους της Αγγλίας. Τόσο είχε διαδοθή ο νέος τρόπος του παιξίματος, που κινδύνεψε τότε να εξαφανισθή το φούτ-μπώλ. Γι' αυτό το λόγο ή Αγγλική Ποδοσφαιρική Όμοσπονδία αποφάσισε να καθιερώσει κανονισμούς στο φούτμπώλ και να απαγορεύσει τη χρησιμοποίησι των χειρών, προτείνοντας να γίνη άλλο παιγνίδι, αυτό που παιζόταν με τα

χέρια και τα πόδια. Έτσι γεννήθηκε το καινούργιο παιγνίδι, που βαφτίστηκε Ράγκμπυ από το όνομα της πόλεως, απ' όπου ξεκίνησε και που μ' αυτόν τον τρόπο, χάρις στον Έλλις, έγινε πασίγνωστη σ' όλο τον κόσμο. Γιατί το Ράγκμπυ πολύ γρήγορα κατέκτησε την Ευρώπη και μεταπήδησε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκεί έγινε πιο σκληρό παιγνίδι και τροποποιήθηκε αρκετά το σύστημά του. Γι' αυτό και λέγεται «άμερικανικό φούτ-μπώλ». Πρόκειται όμως για το ίδιο στη βάση του παιγνίδι με το Ράγκμπυ, που ξεκίνησε έντελώς τυχαία μια μέρα από ένα μαθητή για να κατακτήσει έκαστομύρια φιλάθλων σ' όλο τον κόσμο.

Οι συμμαθητές του Έλλις για να τιμήσουν τον «πατέρα» του Ράγκμπυ έχουν αναγείρει ένα μνημείο στην είσοδο του Κολλεγίου της πόλεως, πάνω στο οποίο έχει γραφή: «Το μνημείο αυτό θυμίζει το κατόρθωμα του Ουίλλιαμ Γουέμπ Έλλις, που περιφρονώντας τους τότε κανονισμούς του φούτ-μπώλ, έπηρε τη μπάλλα κι έτρεξε κρατώντας την...».

Η Μαγική Καμπάνα

(Συνέχεια από την σελίδα 9)

Μόλις τους βλέπει ο Άλυγιστος «βοήθεια, βγάλε με από δω μέσα» τους φωνάζει. Εκείνοι στέκονται στην αρχή δισταχτικοί, γιατί γνωρίζουν πως αυτός δεν ξέρει από συμπόνοια. Μά ή καρδιά τους δέ βαστά. Και σκύβοντας δοκιμάζουν να σηκώσουν την καμπάνα. Μ' αλλοίμονο. Αυτή μένει και πάλι ασάλευτη.

Αλλά να τώρα που ζυγώνουν κι άλλοι τρεις, να σέ λίγο κι άλλοι δυο από τους δύστυχους, που του ζήτησαν ακόμα χθές μια συνδρομή, και τους την άρνήθηκε ψυχρά κι ανάλγητα.

Ξάφνου ο Άλυγιστος, κάνοντας τώρα μια δεύτερη προσπάθεια, φωνάζει πάλι :

— Δώστε ένα χέρι όλοι σας να σηκωθ ή καμπάνα τώρα γρήγορα, γιατί δεν άντέχω πιά. Σώστε με κ' εγώ θα σάς πλουτίσω.

Δέν τον παραπιστεύουν οι καϋμένοι, αλλά τον συμπονούν στη θέσι που βρίσκεται, καή χωρίς ν' αργοπορούν, βάζουν όλοι μαζί τα δυνατά τους. Κ'

επιτέλους ή σωτηρία έρχεται. Η καμπάνα σηκώνεται μια στάλα, κι ο Άλυγιστος έρποντας στο χωμα βγαίνει.

— Σώθηκε, φωνάζουν όλοι, Σώθηκε!

— Νάστε καλά, πατριώτες, αποκρίθηκε ο Άλυγιστος, παίρνοντας μια βαθειά αναπνοή. Λίγο ακόμα και θάσκαζα εκεί μέσα.

Κι άμέσως έγινε το θαύμα ! Ο άπονος φιλάργυρος βγήκε κάτω από τη καμπάνα άλλος άνθρωπος. Γνώρισε τί θα πή στέρσι, κίνδυνος και αγωνία, κατάλαβε πόσο χρειάζεται ή αγάπη των ανθρώπων, ένοιωσε την αξία της αλληλοβοήθειας, και όχι μόνο τους σωτήρες του άντάμειψε πλουσιοπάροχα, αλλά και όλους τους δυστυχισμένους βοηθούσε από κείνη τη μέρα ταχτικά και με μεγάλη προθυμία.

Κι όσο για την καμπάνα, έφερε πάλι το μάγο, κι αφού την ξανακρέμασε μ' ένα κατόρθωμα αυτή τη φορά, της άλλαξε και τα λόγια. Κ' έτσι από τότε ή περίφημη καμπάνα γλυκοτραγουδούσε :

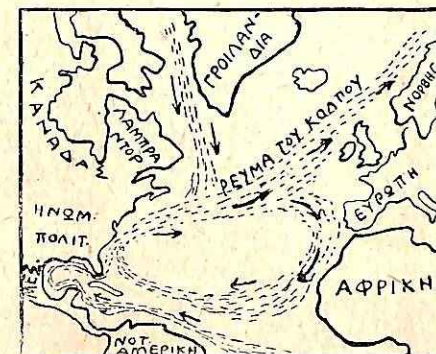
Μέσ' στους ανθρώπους, άνθρωποι, μ' αγάπη πάντα ζήτε και σ' άνθρωπο βοήθεια ποτέ μην άρνησθε.

Β.

ΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ Η ΦΥΣΙΚΗ ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Πολλοί παράγοντες επηρεάζουν το κλίμα ενός τόπου, όπως είναι ή θερμοκρασία, ή υγρασία, οι άνεμοι, που επικρατούν σ' αυτόν, το ύψος και ή απόσταση από τη θάλασσα κ.ά.π. Το κλίμα όμως εξαρτάται και από το γεωγραφικό πλάτος του κάθε τόπου, δηλ. από την απόστασή του από τον Ίσημερινό. Όσο ένας τόπος βρίσκεται πλησιέστερα προς τον Ίσημερινό έχει κλίμα θερμότερο και όσο μακρύτερα βρίσκεται τόσο και το κλίμα του γίνεται ψυχρότερο.

Υπάρχουν όμως και περιοχές της γής, οι οποίες έχουν σχεδόν το ίδιο



Χάρτης του Βορείου Ατλαντικού όπου διακρίνεται ή κίνηση του Ρεύματος μεταξύ Αμερικής - Ευρώπης - Αφρικής.

γεωγραφικό πλάτος, βρίσκονται στην ίδια απόσταση από τη θάλασσα και όμως έχουν κλίματα τελείως διαφορετικά. Στη μια περιοχή το κλίμα είναι εύκρατο, υγρό, βροχερό, ενώ στην άλλη είναι ψυχρότατο, σχεδόν πολικό. Το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας αντίθεσεως παρέχουν οι άκτες της Δυτικής Ευρώπης και οι ανατολικές άκτες της Βορείου Αμερικής, αν και οι δυο βρέχονται από τα νερά του Ατλαντικού Ωκεανού.

Η Αγγλία στη Δυτική Ευρώπη και ή Χερσόνησος του Λαμπραντόρ στον Καναδά έχουν το ίδιο γεωγραφικό πλάτος. Ενώ όμως το κλίμα της Αγγλίας είναι σχεδόν εύκρατο, βροχερό, όμιχλώδες, το κλίμα των ανατολικών ακτών του Καναδά είναι ψυχρότατο, το έδαφος επί πολλούς μήνες σκεπασμένο από παχύ στρώμα χιονιού και οι θάλασσες, που τις περιβάλλουν κλεισμένες από πάγους.

Η διαφορά αυτή των δύο περιοχών, όσον αφορά το κλίμα, οφείλεται στο Ρεύμα του Κόλπου, το οποίο σαν ένας τεράστιος ποταμός του οποίου το πλάτος σε πολλά σημεία φθάνει τα 300 μίλια και το βάθος τα 600 μέτρα, ξεκινά από τον κόλπο του Μεξικού, διασχίζει

ολόκληρο το Βόρειο Ατλαντικό, περιβρέχει τις άκτες της Δυτικής Ευρώπης, κατεύθινει προς νοτον α-κολουθώντας την παραλία και όταν φθάση στις άκτες της Δυτικής Αφρικής, εκεί περίπου που περνά ή φανταστική γραμμή του Ίσημερινού, αλλάζει κατεύθυνσι και ξαναγυρίζει πάλι στον κόλπο του Μεξικού.

Ια νερά του θαλασσίου αυτού ποταμού είναι πολύ θερμότερα από τα νερά του άλλου Ατλαντικού, σε πολλά δε σημεία ή θερμοκρασία των φθάνει τους 25 βαθμούς. Η θερμότης, που μεταφέρεται από τα χλιαρά αυτά νερά προς την Ευρώπη είναι ή αιτία, που δημιουργεί την όμιχλη στην Αγγλία και τις άλλες χώρες της Δυτικής Ευρώπης, αλλά και κάνει το κλίμα των χωρών αυτών εύκρατο και μάλλον γλυκό κατά το χειμώνα, παρά το μεγάλο γεωγραφικό πλάτος των.

Ο τεράστιος αυτός θαλάσσιος ποταμός χύνει μέσα στον Ατλαντικό κάθε ώρα 100 δισεκατομμύρια τόνους χλιαρού νερού. Οι ειδικοί έχουν υπολογίσει, ότι, για να ξεσταθούν τα νερά αυτά στη θερμοκρασία που έχουν, θα έπρεπε να καίωvται κάθε λεπτό 2.000.000 τόννοι άνθρακίτης. Τη θερμότητα όμως αυτή τη δίνει ο ήλιος έντελώς δωρεάν.

Αν έλειπε το τεράστιο ποσό της θερμότητος που το Ρεύμα του Κόλπου φέρνει κάθε λεπτό στην Ευρώπη, τότε ή Αγγλία θα είχε το ίδιο κλίμα με τη χερσόνησο του Λαμπραντόρ, τα αγγλικά λιμάνια θα ήταν άποκλεισμένα όλο το χειμώνα από τους πάγους και αν ή σημερινή θερμοκρασία των νερών έπεφτε μόνο κατά 15 βαθμούς, τότε ή Αγγλία, ή Νορβηγία, ή βόρειος Γαλλία και ή Γερμανία θα ήταν περιοχές μόνο για Έσκιμώους.

Η ταχύτης του ρεύματος αυτού φθάνει σε πολλά σημεία τα πέντε μίλια την ώρα κατά τη ροή του από την Αμερική προς την Ευρώπη. Αυτό το ήξεραν οι ναυτικοί από την εποχή σχεδόν που ανακαλύφθηκε ή Αμερική, γιατί είχαν παρατηρήσει ότι το ταξίδι από την Ευρώπη προς την Αμερική χρειαζόταν σχεδόν δυο εβδομάδες παραπάνω από ό,τι χρειαζόταν το ταξίδι Αμερικής - Ευρώπης. Στην πρώτη περίπτωση το ρεύμα ανέκοπτε το δρόμο των πλοίων, ενώ στη δεύτερη τα έκανε να πλέουν ταχύτερα. Γι' αυτό το λόγο όχι μόνον τότε, αλλά και σήμερα ακόμα, όσα πλοία ταξιδεύουν από την Ευρώπη προς την Αμερική λοξοδρομούν για να αποφύγουν το Ρεύμα του Κόλπου, ενώ όταν επιστρέφουν στην Ευρώπη προσπαθούν

να το ακολουθούν για να κερδίζουν ταχύτητα.

Κατά τη διαδρομή του το Ρεύμα του Κόλπου συναντάται με άλλα μικρότερα θαλάσσια ρεύματα και κυρίως με το ψυχρό ρεύμα του Λαμπραντόρ, που κατεύθινει από βορρά προς νότον. Η διαφορά θερμοκρασίας ανάμεσα στα νερά των δυο ρευμάτων είναι σημαντική και πολλές φορές οι ναυτικοί, όταν πλέουν επάνω στη γραμμή συναντήσεως των δυο ρευμάτων, παραξενεύονται βλέποντας ότι το νερό της θάλασσας από τη μια πλευρά του πλοίου είναι χλιαρό και ευχάριστο και από την άλλη σχεδόν παγωμένο.

Γι' αυτό το λόγο και ο ζωϊκός και φυτικός κόσμος, που ζή μέσα στο νερά του Ρεύματος του Κόλπου, είναι τελείως διαφορετικός από τα ζώα και τα φυτά, που ζουν στα ψυχρά νερά, που βρίσκονται λίγα μέτρα πιο πέρα.

Ο κύκλος, που διαγράφουν τα νερά του Ρεύματος, είναι 12.000 μίλια περίπου. Για να διατρέξουν δε την απόστασι αυτή χρειάζονται σχεδόν τρία χρόνια. Αυτό έχει εξακριβωθεί με τις φιάλες, τις οποίες ρίχνουν στη θάλασσα για να τις παρασύρη το ρεύμα, αφού πρώτα μέσα σε κάθε μια κλείσουν σημειώματα σε διάφορες γλώσσες και τις σφραγίσουν καλά. Πολλές από τις φιάλες αυτές ξαναβρίσκονται και οι ώκεανογράφοι, συγκρίνοντας το μέρος, που τις έρριξαν στη θάλασσα, με το μέρος που βρέθηκαν, συμπεραίνουν το δρόμο, που ακολουθήσαν. Συγκρίνοντας δε και το χρονικό διάστημα, που έμεσολάβησε, υπολογίζουν και την ταχύτητα του ρεύματος.

Κάθε ώκεανός και κάθε θάλασσα έχει το δικό της ρεύμα. Κανένα όμως από τα θαλάσσια αυτά ρεύματα δεν είναι τόσο σπουδαίο, όσο το Ρεύμα του Κόλπου, το οποίο μεταβάλλει σημαντικά το κλίμα ολόκληρων περιοχών και αποτελεί, μπορεί να πη κανείς, μια τεραστία φυσική θερμόστρα της Δυτικής Ευρώπης.

Ν. Δ.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πρόσχε! μην τεμπελιάξης ούτε και ν' αργοπορήσ, κοίτα επίσης να διαβάξης όσο πιο πολύ μπορείς

Λέγε πάντα την αλήθεια, όσο κι αν αυτό στοιχίξη και θυμήσου πως ο ψεύτης μόνο στην αρχή κερδίζει!

Μ.



Ἀγαπητά μου παιδιά,

Ἐπέμεινα ἀρκετὰ εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐπιθέτου. Ἄν προσέξετε θὰ ἰδῆτε ὅτι εἰς τὸν λόγον τῶν ἀμορφῶν δὲν ἀπαντᾷ πολὺ τακτικά. Εἰς τὴν δημοτικὴν μὰς ποίησιν ἐπίσης εἶναι σπάνιον. Αὐτὸ συμβαίνει διότι τὸ ἐπίθετον εἶναι στοιχεῖον τοῦ καλλιεργημένου λόγου.

Κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς δουλείας τὸ ἐπίθετον εἶχε περιπέσει σχεδὸν εἰς ἀχρησίαν. Τὰ ἐπιθέτα μόνον, τὰ ὁποῖα ἐδήλουν ποιότητα ἢ ιδιότητα στοιχειωδῶν ὑλικῶν ἐννοιῶν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐτύγχανον καὶ τότε χρήσεως.

Προϋποτίθεται λοιπὸν καλλιέργεια τοῦ λόγου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἐπίδοσιν τοῦ ἐπιθέτου. Ἄν μελετῶμεν καὶ συγκρίνωμεν καλολογικὰ ἔργα λογίων τῶν χρόνων τῆς ἐπαναστάσεως καὶ συγχρόνων μὰς, θὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν μεγάλην πρόοδον, ἢ ὁποία ἐπετεύχθη εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ ἐπιθέτου.

Τὸ καταπληκτικὸν ὅμως καὶ ἀξιοθαύμαστον εἶναι, ὅτι εἰς τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, τὸ παλαιότατον λογοτεχνικὸν μνημεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὸ ἐπίθετον, ἔχει φθάσει ἤδη εἰς τὸ ἀποκορύφωμά τῆς χρήσεώς του. Μὲ τὴν μέγαν τὴν τέχνην καὶ ἐπιτυχίαν χρησιμοποιοῦται τὸ ἐπίθετον εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν, ὥστε

ὅλαι αἱ μετέπειτα γενεαὶ τῶν λογοτεχνῶν τείνουν νὰ φθάσουν τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ὁμηρικῆς χρήσεως. Ὅλοι δὲ ἀνεξαιρέτως οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν καλλιέργειαν τοῦ λόγου ἀναγνωρίζουν, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς σαγηνευτικῆς ἔλξεως τοῦ ὁμηρικοῦ ἐπιθέτου, ἐγκείται εἰς τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν φυσικότητα μὲ τὴν ὁποίαν χρησιμοποιοῦται. Διὰ τῆς φυσικότητος καὶ τῆς ἀπλότητος αὐτῆς ὁ Ὀμηρὸς καταπλήσσει καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν ἀκαροατὴν του.

Διότι τί φυσικώτερον λ.χ. εἶναι ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχη ὁ Ζεὺς κυάνεα δηλαδὴ σκοτεινὰ, σκοῦρα φρύδια, νὰ εἶναι ἡ κόμη του ἀμβροσία δηλ. θεία, ἢ κεφαλὴ του ἀθάνατος καὶ ὁ Ὀλυμπος ὅπου κατοικεῖ μέγας; Καὶ ὅμως μὲ τὰ τέσσαρα αὐτὰ ἀπλά καὶ φυσικὰ ἐπιθέτα συνέθεσεν ὁ Ὀμηρὸς τοὺς τρεῖς μεγαλειώδεις ἐκείνους στίχους, οἱ ὁποῖοι ἐνέπνευσαν τὸν Φειδίαν, διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ χρυσελεφάντινον ἄγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διός. ἢ καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσιν νεύουσιν ἐπ' ὀφρύσιν ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαίται ἐπερρώσαντο ἄνακτος ἀπ' ἀθανότοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπιον.

κρატὸς ἀπ' ἀθανότοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπιον.

Δηλαδή: Ἔτσι εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ κατένευσε μὲ τὰ σκοτεινὰ του φρύδια μὲ τὸ νὰ κατανεύσῃ ὅμως ἔκανε νὰ κυματίσῃ εἰς τὴν ἀθανάτον του κεφαλὴν ἢ θεία του κόμη, μὲ ἄμεσον ἀποτέλεσμα νὰ κλονισθῇ καὶ νὰ σεισθῇ ὁλόκληρος ὁ μέγας Ὀλυμπος!

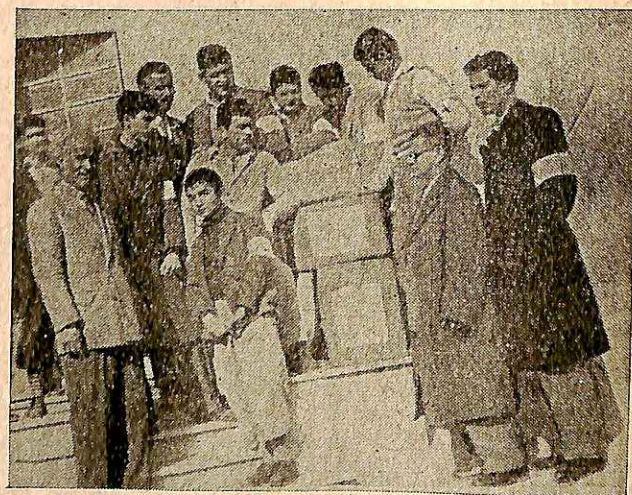
Οἱ προσερχόμενοι εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ὀλυμπίας διὰ νὰ θαυμάσουν τὸ χρυσελεφάντινον ἔργον τοῦ Φειδίου, ἔμεναν κατάπληκτοι πρὸ τοῦ Διὸς ἐκείνου, μὲ τὴν μεγαλοπρεπὴ ἡρεμίαν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ὑπεράνθρωπον ἐκφρασὴν ἀνυπερβλήτου δυνάμεως. Ἐλεγαν λοιπὸν, ὅτι διὰ νὰ κατορθώσῃ ὁ Φειδίας νὰ παραστήσῃ τὸν Δία κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔπρεπε ἐκ τῶν ἐξῆς δύο γεγονότων νὰ ἔλαβε χώραν τὸ ἓν. Ἐπρεπε δηλαδὴ ἢ νὰ ἀνῆλθεν ὁ Φειδίας εἰς τὸν Ὀλύμπιον καὶ νὰ εἶδε τὸν Δία ἢ νὰ κατῆλθεν ὁ Ζεὺς εἰς τὴν γῆν καὶ νὰ ἐνεφανίσθῃ εἰς τὸν Φειδίαν.

Τὴν ἀλήθειαν εὗρεν ὁ Ρωμαῖος νικητὴς τῆς Μακεδονίας Αἰμίλιος Παῦλος. Ὅταν προσῆλθεν οὗτος εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ ἀντίκρυσε τὸ θεῖον ἄγαλμα, ἀνέκραγεν ἐκθαμβὸς: Ἀληθῶς αὐτὸς εἶναι ὁ Ζεὺς τοῦ Ὀμήρου!

Σὰς ἀσπάζομαι
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ



Ε.Σ.Ν. μαθ. τῆς Ἰδιωτ. Σχολῆς Γ. Σαλβάνου Ἀθηνῶν μὲ δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Τσακαρισιάνου, Σάμης Κεφαλληνίας.
Juniors of private school G. Salvanos Athens, with parcels for the Elem. School Tsakarissianou, Cefallonia.



Ε.Σ.Ν. μαθ. τοῦ Γυμν. Καλλιθέας Ἀθηνῶν μὲ δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Φαρακλάτων, Κεφαλληνίας.
Juniors of High School Kalithea, Athens with parcels for Faracata school, Cefallonia.

ΛΥΣΕΙΣ ΜΗΝΟΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ
1) Νέος. 2) Ἑλίας. 3) Οἶδα. 4) Σάαρ.
ΤΡΙΓΩΝΟΝ
1) Κύπρος. 2) Ὑπνος. 3) Πνοή. 4) Ροή.
5) Ὁς. 6) Σ.
Η' ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ
123
X 15
615
122
1845
8:4+2X1-4=0

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Α'.
Μὲ 6 δρχ. θὰ πάρῃ 24 ὀκάδες βωδινὸ
Μὲ 30 δρχ. θὰ πάρῃ 15 ὀκάδες Μοσχάρ.
Μὲ 40 δρχ. θὰ πάρῃ 1 ὀκά Ἀρνίσιο
Σύνολον 40 δρχ. καὶ 40 ὀκ. κρέας.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ Β'.
10 ἥσαν τὰ μήλα καὶ 20 τὰ πορτοκάλια.
ΠΡΟΒΛΗΜΑ Γ'.
Θὰ ἀγοράσωμε 90 πρόβατα, ποὺ ἔχουν 45
δρχ. 9 ἀγελᾶδες 45 δρχ. καὶ ἓνα ἄλογο 10
δραχμῆς.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ Δ'.
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 1) Πούσι. — Φωκάς. 2) Ρήτωρ
— ὠχροί. 3) Α. Ε. — Κιμαλίας. — Ἐπω. 4)
— Ἀρσις. — Σπῶ. 6) Τ.Τ.Τ. — Ἐρπω. 7)
— Αἰμυνηστε. 8) Παιδί. — Ο. Ε. 9) Πῦρ — ὄτι.
10) Ἀρκίς. — Ε. Ο. 11) Κερί. — Ἀηρ. —
— Ἄν. — Νεῶ. 12) Ἀπὸ. — Σηκῶτι. 13) Φει-
— δία. — Σιτάρι. 14) Εἰ. — ΕΔ. — ΝΥΜ. 15)
— ὄνο. — Ἄν. — Νᾶ.
Καθῆτως: 1) Πράγα. — Καφές. 2) Ο.Η.Ε.
— Ἐπει. 3) ΥΤ. — Ἀττα. — Ὀρροί. 4)
— Σώκρατες. — Δέν. 5) Ἰρις. — τί. — πα. —
— Δίδα. 6) Μι. — Μπύρα. 7) Ὄς. — Νάρκης.
8) Η. — Ἐρις. 9) Σ.Δ. 10) Ἄν. — Ἐτι. —
— Σῶς. 11) Φῶς. — Ρε. — Ντίνα. 12) Ὄχ. —
— Ι.Τ. — ΟΤΕ. 13) Κρεοπωλεῖον. — Ἄν. 14)
— Ἀσπῆ. — Εὐρύν. 15) Σιανῶ. — Ὀριμα.

ΑΠΡΟΟΠΤΑ
1) μικρὸς — τερος.
2) ἄ — γάπη.
3) ὁ Τυφλός.
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 1) Αἰθίοπα. 3) Εἶπα. — Ἀρ-
— τα. 4) Νέον. — Στέν. 6) Κοροκή. 8) Τράμ.
— Ἀλση. 9) Τάμα. — Ἄλυσ. 11) Ἀστέρας.
Καθῆτως: 1) Ρένια. — Ἡττα. 2) ΙΕ. — ΡΑ.
3) Ἰπποπόταμος. 4) Ἄν. — Μα. 5) Ἰς. — Τε.
6) ας. — Α. Α. 7) Πορτοκαλεῖον. 8) ΤΕ. —
ΣΥ. 9) Νανὰ. — Νησί.

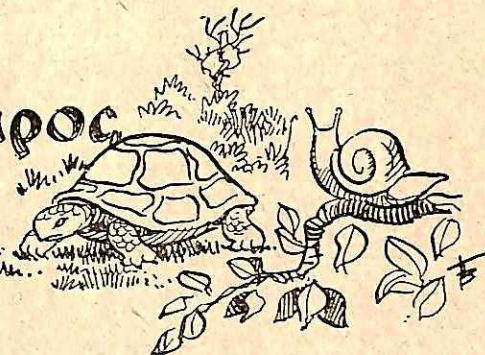
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 1) Τράπεζα. — Κάτω. 2)
— Ρίρ. — ὀρ. 3) Ἰς. — Μητέρα. — Μα. 4) Ατ.
5) Ἰον. — Ρόγα. 6) Αἰ. 7) Σὺ. — Νὺν. —
ΤΞ. 8) Ἀνὰ. — Ἰα. 9) Πέδος. — εἰς. 10)
Περά. 11) ὈΡ. — Ὀρ. 12) ὄσα. — ὄς.
Καθῆτως: 1) Τρίαινα. — Πούς. 2) Ρίς. —
Χά. 3) ὄς. — ὄνος. 4) ὄπας. 5) Ἐρμος.
— Ἀστρα. 7) Ἀπένια. — Ροή. 8) Ἐαρ.
9) Ἀρῶν. 10) Τὸ. — Ἰσις. 11) Τὸν. — Γά-
— τα. 12) Ὀρα. — Αἰς. — Ἄσος.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 1) Στὰν. — Τάμα. 2) Ἰασις.
— Τέλος. 3) Νιὰ. — Ἀπα. — Ἡττα. 4) ἄρ.
— Ἀνάσα. — Ἐν. 5) Ι.Κ.Α. — Ζέρ. 6) Ἀρα.
— Ὄτα. 7) Ἐρῶ. — ΟΡΕ. 8) ΕΛ. — Νάξος. —
Ρ. Σ. 9) ΙΛΗ. — Νὺν. — Ὀκά. 10) Μάλτα.
— Ἐριον. 11) Ἰσις. — ὄσσα.
Καθῆτως: 1) Σίνα. — Εἰμί. 2) Ταίρι. —
— Ἑλλάς. 3) ὄσα. — Καρ. — Ἡλί. 4) Κ.Ι. —
— Ἀρῶν. — Τσ. 5) Σὺν. — Ἀνὰ. 6) Π.Α.Ο. —
— Ὀδύ. 7) Τὰς. — Ὀνέ. 8) Τε. — Ἀστὸς. —
— ρο. 9) Ἀλῆ. — Ἐαρ. — οἰς. 10) Μοτέρ. —
— Ἐρκος. 11) Ἀσαν. — Σανά.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 1) Κανά. — Σποά. 2) Ἀσπίς.
3) Λε. — Ἐαρ. — Ἀπ. 4) Ἀλτ. — Κρά. 5)
Καναῶδες. 6) Ἀδς. — Νίξ. 7) ὄς. — ἔσω. —
Σα. 8) Ἀλσος. 9) Ἀννα. — Νίκα.
Καθῆτως: 1) Κῶλα. — Δορά. 2) Ἐλκος. 3)
Νᾶ. — Τὰς. — ἄν. 4) Ἀστ. — Ἑλα. 5) Πα-
— λαμάς. 6) Σίρ. — Ὄν. 7) Στ. — Καν. — Σί.
8) Ἀρσις. 9) Ἀρτα. — Σανά.
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ
Ὁριζοντίως: 2) Βέρν. — Οὐλος. — Ἐνας.
4) Γκαίτε. — Ἀγανία. 5) Λεῖον. 6) Ἀπαις. —
— Ἡπτα. 7) Ἀαρ. 8) Ἀνιάτος. — Εὐρωστα. 9)
— Ὀκά. 10) Σῆρας. — Κυρία. 11) Κάλπη.
12) Ἀνοσία. — Τουροί. 14) Ἀντι. — Ἀδσής.
— Σάαρ.

Καθῆτως: 2) Μέξ. — Αἶνος. — Νίνα. 4)
— Ἐντιμα. — Ρωσσία. 5) Ἰοτία. 6) Οὐλς. —
— Σκάλα. 7) ΑΣΟ. 8) Ἀλυσίθα. — Καλῆμαι. 9)
— Ρέα. 10) Στάνη. — Κήπος. 11) Περού. 12)
— Ἀέτωμα. — Ρουσσά. 14) Ρακί. — Αἶτια.
— Σιάμ.

ὁ Σαλίγκαρος καὶ ἡ Χελώνα



Τὸ σαλιγκάρι καὶ ἡ χελώνα ἦ-
ταν ἀδέλφια πολὺ ἀγαπημένα. Πο-
τέ τοὺς δὲν μάλωσαν καὶ ἦσαν τὸ
καμάρι τῶν γονίων τους. Μὰ κάπο-
τε μεγάλωσαν καὶ εἶπαν νὰ ξενη-
τευθοῦν, ὅπως ξενητεύεται ὁλος ὁ
κόσμος καὶ νὰ κάμουν δικό τους
σπιτικό καὶ νὰ κοιτάξῃ τὴ δική του
προκοπὴ ὁ καθένας. Πῆραν τὴν εὐ-
χὴ τοῦ πατέρα τους καὶ τῆς μά-
νας τους καὶ ξεκίνησαν νὰ βροῦν
τὴν τύχη τους.

Δούλεψαν καλὰ καὶ ἔφτιασαν τὸ
σπίτι τους ὁ καθένας χωριστά. Μὰ
ἡ ξενητεία εἶναι κακὴ καὶ ποτίζει
τοὺς ξένους τῆς μὲ τῆς λησμονίας
τὸ νερό.

Καὶ οἱ δύο, καὶ τὸ σαλιγκάρι
καὶ ἡ χελώνα, ξέχασαν τοὺς δικούς
των.

Μεγάλῃ ἡ πίκρα τῆς μάνας καὶ
τοῦ πατέρα.

Τότε ξεκίνησε ὁ πατέρας νὰ
βρῇ τὰ παιδιά του... Πέρασε ποτά-
μια, ἀνέβηκε βουνά, ἔσχισε θάλασ-
σες, κατέβηκε ρεματιές καὶ στὸ τέ-
λος ἔφθασε στὸ μέρος, ποῦ τοῦ εἶ-
παν πῶς βρίσκονταν ὁ γυῖός του, ὁ
Σαλίγκαρος.

Ψάχνοντας βρῆκε πραγματικὰ
τὸ σπίτι του. Χτύπησε μὲ πολ-
λὲς προσδοκίες. Μὰ στοῦ κουφοῦ
τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα! Ἡ
ξενητεία κάνει καὶ τὴν καρδιά
σκληρὴ. Κι ὁ Σαλίγκαρος, σὰν κα-
τάλαβε ποῖος ἦταν αὐτὸς, ποῦ χτυ-
ποῦσε, δὲν σιγκινῆθηκε.

— Ἄς χτυπᾷ ὅσο θέλει ὁ γέ-
ρος εἶπε. Θὰ βαρεθῇ καὶ θὰ φύγῃ.

Καὶ πραγματικὰ μὲ σφιγμένη
καρδιά ὁ ἄμμορος ὁ πατέρας ξε-
κίνησε γιὰ τὸ σπίτι τῆς κόρης του,
τῆς Χελώνας.

Τὸ βρῆκε καὶ κεῖνο κλεισμένο.
Χτύπησε, ξαναχτύπησε, μὰ τοῦ κά-
κου. Ἡ ἀδελφὴ δὲν ἦταν καλλιτέ-
ρη ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τῆς!

— Ὁ γέρος εἶναι, εἶπε ἡ Χελώ-
να, σὰν κοίταξε ἀπὸ τὴν κλειδα-
ρότρυπα γιὰ νὰ δῇ ποῖος κτυποῦ-
σε. Δὲν βαρύνεσαι! Ἄστουν νὰ κτυ-
πᾷ. Ἄς γυρίσῃ στὴ γριά του καὶ
ἄς μὴ μάς γίνεταί φόρτωμα...

Ἐφυγε ὁ γέρος μὲ τὴν πίκρα
στὴν ψυχὴ. Δὲ βαρυνκόμισε ὁ ἀν-
θρώπος.

— Ὁ Θεὸς ἄς τοὺς συγχωρήσῃ
εἶπε, μέσα του.
Καὶ ξαναγύρισε στὸ χωριό του
κοντὰ στὴ γυναῖκα του, ποῦ κι
αὐτὴ πολὺ λυπήθηκε γιὰ τὴ δια-
γωγὴ τῶν δύο παιδιῶν τους.

Μὰ ὁ Θεός, ποῦ τὰ βλέπει ὁ-
λα καὶ τὰ κρίνει μὲ τὴ θεία δι-
καισύνη, τοὺς τιμώρησε ὅπως τοὺς
ἄξιζε, ὅπως τιμωρεῖ κάθε ἄνθρω-
πο, ποῦ φαίνεται ἀχάριστος.

— Ὅλα τὰ πλάσματα μου, εἴ-
πε ὁ Θεός, γυνοῦν ἀπὸ τὴς καθη-
μερινῆς δουλειᾶς τους καὶ βρίσκουν
στὸ σπίτι τοὺς ξεκούρασι. Μὰ ὁ
σαλιγκάρης καὶ ἡ χελώνα τὸ σπί-
τι τους, ἀντὶ σ' αὐτὸ ξεκούρασι νὰ
βρίσκουν, βάρος νὰ τὸ ἔχουν καὶ
πάνω στὴ ράχη τους νὰ τὸ κου-
βαλοῦν. Κι ὁ Σαλίγκαρος τὸν πε-
ρισσότερο καιρὸ νὰ ζῇ κλεισμένος
μέσα στὸ σπίτι του καὶ μόνο μὲ
τὴς ψιλὲς βοοῦγες τοῦ φθινόπωρου
καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ νὰ βγάινῃ τὸ
κεφάλι του ἀπὸ τὴν πόρτα του καὶ
νὰ μπόρῃ νὰ βόσκη.

Ἔτσι ὁ Σαλίγκαρος ζῇ διαρκῶς
μέσα στὸ καβούκι του. Ἄν τὸν
πλησιάσῃ κανεὶς κρύβεται ἀμέσως,
γιατὶ φοβάται μήπως εἶναι ὁ πα-
τέρας του καὶ δὲν θέλει ἀπὸ ντρο-
πῇ του νὰ τὸν δῇ.

Καὶ τὰ παιδιά τοῦ χωριοῦ τοῦ
λὲν κοροϊδευτικά:

Σαλίγκαρε, μαλίγκαρε
βγάλ' τὰ κέρατά σου
πέθανε ἡ γυναῖκα σου
καὶ κλαῖνε τὰ παιδιά σου.

Μὰ καὶ ἡ χελώνα δὲν πῆγε καλ-
λίτερα. Διαρκῶς τὸ μέγαρο τῆς τὸ
σέρνει ἐπάνω στὴ ράχη τῆς καὶ
τὴν τροφὴ τῆς τὴν τρώει μὲ τόσο
δυσκολία!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ Ε.Ε.Σ.Ν.

Η ΒΟΗΘΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ «Πρόδοξ» Μπραχαμίου Ἀθηνῶν 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Παντοκράτορος Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Παπαϊωάννου Μπραχαμίου Ἀθηνῶν 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Παντοκράτορος Ζακύνθου.
Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Πτολεμαΐδος Κοζάνης 1 δέμα διὰ σεισμόπληκτα Ζακύνθου.
Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Α' Περιφ. Ἀθηνῶν 3 δέματα με εἶδη ἱματισμοῦ διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Κουρουκλάτων Κεφαλληνίας.
Τὸ Δημ. Σχολ. Νέας Τυρολόης Σερρών 1 δέμα διὰ σεισμόπληκτα Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μιχαλοπούλου Πειραιῶς 1 σάκκον διὰ Δημ. Σχολ. Ἀγίων Θεοδώρων Κορινθίας.
Τὸ Λύκειον «Παντάνασσα» Πειραιῶς 5 δέματα διὰ τὰ Δημ. Σχολ. Ἰσθμίας καὶ Κρύας Βρύσης Κορινθίας καὶ Κανδύλας Αἰτωλοακαρνανίας.
Ἡ Σχολὴ Μπουρούνη Πειραιῶς 4 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ἐπισκοπῆς Αἰτωλοακαρνανίας.
Ἡ Σχολὴ Νέου Φαλήρου 3 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχ. Παλαίρας Αἰτωλοακαρνανίας.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς καθυστεροῦντας μέχρι σήμερον τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ Περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην.

Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Μ. Θεοκράτη Πειραιῶς 2 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Μύτικα Αἰτωλοακαρνανίας.
Τὸ 21ον Δημ. Σχολεῖον Πειραιῶς 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Μύτικα Αἰτωλοακαρνανίας.
Τὸ Λύκειον «Ἐλληνοσμός» 2 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Περαιῶς Αἰτωλοακαρνανίας.
Τὸ 1ον καὶ 2ον Δημ. Σχολ. Ἡλιοπόλεως 2 σάκκους διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Μποχάλεως Ζακύνθου.
Τὸ Λύκειον Λαρίσης 1 σάκκον διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ἀνω Γερακίου Ζακύνθου καὶ 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πηγαδακίου Ζακύνθου.
Τὸ 1ον καὶ 2ον Σχολ. Ἀσπροπύργου 7 δέματα διὰ σεισμόπληκτα Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Ἀλεξοπούλου Πειραιῶς 1 σάκκον διὰ Δημ. Σχολ. Βασιλικῶν Λευκάδος.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Λαζαράκη Πειραιῶς 2 δέματα διὰ τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Λευκάδος.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μ. Καρούση Πειραιῶς 4 δέματα διὰ τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Λευκάδος.
Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Λιπασιμάτων Πειραιῶς 3 δέματα διὰ τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Λευκάδος, Ἀγίου Πέτρου καὶ Ἀσπρογεράκων Λευκάδος.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Μ. Θεοκράτη Πειραιῶς 2 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Σύβρου Λευκάδος.
Τὸ Δημ. Σχολ. Μεθάνων 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Εὐγέριου Λευκάδος.
Τὸ 1ον καὶ 2ον Δημ. Σχολ. Σπετσῶν 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Εὐγέριου Λευκάδος.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ «Παντοκράτορος» Πειραιῶς 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Εὐγέριου Λευκάδος.
Τὸ 9ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς 4 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Καστοῦ Κεφαλληνίας.
Τὸ Λύκειον «Παντάνασσα» Πειραιῶς 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Καλάμου Κεφαλληνίας.
Τὸ 14ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς 4 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Καστοῦ Κεφαλληνίας.
Τὸ Ἰδιωτ. Ἐκπαιδευτήριον «Ἀγωγή» Νικαίας 4 σάκκους διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ἀσπρογεράκα Κεφαλλ.
Ἡ Σχολὴ Αὐγέρη Πειραιῶς 1 χαρτοκιβώτιον διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πλατρεθιάς Ἰθάκης.

Τὸ Δημ. Σχολ. Παλαιῶν Φαλήρου 9 χαρτοκιβώτια διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Σκουλικάδων Ζακύνθου.
Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Μεταμορφώσεως καὶ Ὑμητοῦ 6 δέματα διὰ τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Μαχαιράδων Ζακ.
Τὸ Δημ. Σχολ. Παλουκίων Σαλαμίνος 2 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Καίτης Ἀρώνη Παναγιωτίδου 1 σάκκον διὰ Δημ. Σχολ. Σάμης Κεφαλληνίας.
Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ «Ἀνατολή» Ἀθηνῶν 5 δέματα διὰ σεισμόπληκτα Κεφαλληνίας.
Τὸ Δημ. Σχολ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης 1 σάκκον διὰ Δημ. Σχολ. Κεφαλληνίας.
Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Σαλαμίνος 3 δέματα διὰ σεισμόπληκτα Ζακύνθου.
Τὸ Δημ. Σχολ. Κ. Μουσιωτίστης Ἰωαννίνων 1 δέμα διὰ σεισμόπληκτα Κεφαλληνίας.
Τὸ Δημ. Σχολ. Κορίτιανης Ἰωαννίνων 1 χαρτοκιβώτιον διὰ σεισμόπληκτα Κεφαλληνίας.
Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Ὑμητοῦ ἀπέστειλεν ἀπ' εὐθείας 2 δέματα με γραφ. ὕλην καὶ ἱματισμὸν διὰ τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Μαχαιράδων Ζακύνθου καὶ 7 δέματα με γραφ. ὕλην καὶ ἱματισμὸν διὰ σεισμόπληκτα παιδιὰ Ἰονίων Νήσων.
Τὸ Δημ. Σχολ. Παναγίας Ἰκαρίας 1 δέμα εἰς Ἐπιθεωρητὴν Δημ. Σχολ. Ζακύνθου διὰ Σχολ. Ζακύνθου.
Τὸ Δημ. Σχολ. Πραγματευτῆς Κυνοῦρας 1 δέμα διὰ Δημ. Σχολ. Μονοπαλάτων Κεφαλληνίας.
Ἡ Β' Ἐπιθεώρησις Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν Δραχμ. 13.635.000 εἰς Ἐπιθεωρητὴν Δημ. Σχολ. Ζακύνθου διὰ σεισμόπληκτα Περιφ. Ζακύνθου.
Τὸ Δημ. Σχολ. Δεοβιζιάνων Ἰωαννίνων 1 δέμα διὰ σεισμόπληκτα Κεφαλληνίας.
Τὸ Δημ. Σχολ. Πεδινῆς Ἰωαννίνων 1 δέμα διὰ σεισμόπληκτα Κεφαλληνίας.
Τὸ Α' Γυμνάσιον θηλέων Ἀθηνῶν, 19 σάκκους με διάφορα εἶδη διὰ Δημ. Σχ. Ἀρχοντοχωρίου, Αἰτωλοακαρνανίας.
Τὸ Α' Γυμνάσιον θηλέων Ἀθηνῶν, 5 σάκκους καὶ 2 ναυτοδέματα.
Τὸ Γυμνάσιον Ἀορέων Καλλιθέας 3 ναυτοδέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Φασακλάτων Κεφαλληνίας.
Τὸ Δημ. Σχολεῖον Ἀγ. Ἰωάννου Ρέντη 2 χαρτοδέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Ἰθάκης.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Σταυράκη Γλυφάδας, 8 χαρτοδέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Πλατάνου Ζακύνθου.
Τὸ 95ον Δημ. Σχολεῖον Ἀθηνῶν 2 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μουζακίου Ζακύνθου.
Οἱ «Ἀετοὶ» 4ης Ὀμάδος Προσκόπων 1 χαρτοκιβώτιον διὰ τὰ παιδιὰ τῶν Ἰονίων Νήσων.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Μπουκουβάλα 1 σάκκον διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Γουναράκη 10 σάκκους καὶ παίγνια διὰ τὸ Κολλέγιον Πλέσσα Ζακύνθου.
Τὸ 3ον Δημ. Σχολεῖον Α' Περιφερείας Ἀθηνῶν διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μακρυωτίκων Σάμης Κεφαλληνίας.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Παπαδοπούλου 2 δέματα διὰ τὸ 1ον Δημ. Σχ. Ἀργοστολίου.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Κοντέα Ἀθηνῶν 1 δέμα διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πλάνου Ζακύνθου.
Ἡ Ἐπιθεώρησις Δημ. Σχολεῖων Ἐδέσσης 2 κιβώτια διὰ τὰ Σχολεῖα Σεισμοπλήκτων Νήσων.
Τὸ 18ον Δημοτ. Σχολεῖον Α' Περιφερείας Ἀθηνῶν, 2 χαρτοδέματα διὰ τὸ 3ον Δημοτικὸν Σχολεῖον Ληξουρίου.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Ἀνθουπόλεως Ἀθηνῶν 1 δέμα διὰ Ἐπιθεώρησιν Δημ. Σχολεῖων Κεφαλληνίας.
Ἡ Σχολὴ Ξενοπούλου Ἀθηνῶν 2 χαρτοκιβώτια διὰ τὸ Δημ. Σχ. Παντοκράτορος Ζακύνθου.
Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Νεολιχανίδη 1 χαρτοκιβώτιον διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Παντοκράτορος Ζακύνθου.
Τὸ 51ον Δημοτικὸν Σχολεῖον Γ' Περιφ. Ἀθηνῶν

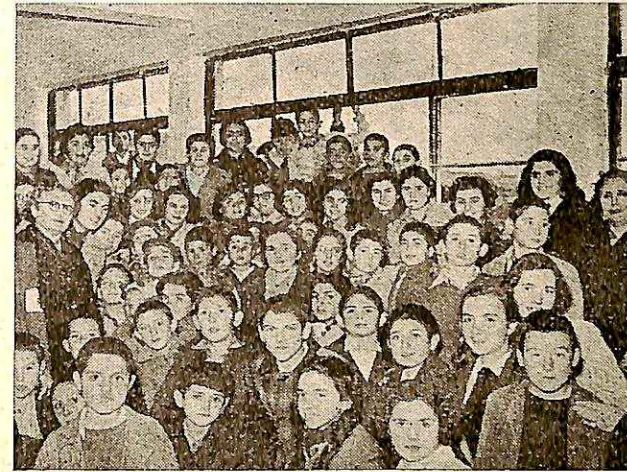
3 σάκκους διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μεσαρίστης Μεσολογίου.

Τὸ 3ον Δημοτικὸν Σχολεῖον Κορωπίου 1 δέμα διὰ τὸ Γυμνάσιον Ζακύνθου.

Τὸ Δημοτ. Σχολεῖον Βουρλοποτάμου Ἀθηνῶν, 10 δέματα διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Μεγαλωνίου Ζακύνθου.

Ἡ Βάσις Ε.Ε.Σ.Ν. Ἰωαννίνων 1 σάκκον καὶ 6 χαρτοκιβώτια διὰ Ἐπιθεωρητὴν Δημ. Σχολ. Κεφ.)νίας.

Τὸ 4ον Γυμνάσιον Ἀθηνῶν 10 δέματα διὰ τὸ Γυμνάσιον Ζακύνθου.



Ε.Σ.Ν. μαθήτριαι τοῦ Ε' Γυμν. Θηλ. Ἀθηνῶν εἰς Βούλαν, ὅπου διένειμαν δῶρα εἰς τὰ σεισμόπληκτα παιδιὰ.

Junior girls of 5th High School Athens in Voula, where they distributed gifts to the earthquake stricken children.

Τὸ 3ον Γυμνάσιον θηλέων Πειραιῶς 10 δέματα δι' Ἐπιθεώρησιν Δημοτικῶν Σχολεῖων Λευκάδος.

Τὸ Μικτὸν Γυμνάσιον Μοσχάτου—Ν. Φαλήρου 2 κιβώτια δι' Ἐπιθεώρησιν Δημ. Σχολεῖων Λευκάδος.

Ἡ Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Χατζηδάκη—Ἰαλυσίου 1 κιβώτιον διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Σάμης Κεφαλληνίας.



Ε.Σ.Ν. τοῦ Δ' Δημ. Σχολείου Ὑμητοῦ ἐτοιμάζουν δέματα με ἱματισμὸν καὶ γραφικὴν ὕλην διὰ τὰ σεισμόπληκτα παιδιὰ τοῦ Δημ. Σχολείου Μαχαιράδων Ζακύνθου, τὸ ὁποῖον υἱοθέτησαν.

Juniors of 4th Elem. School Hymetus packing gifts for the earthquake stricken pupils of Elem. School Mahheradon, Zante, which they have adopted.

ΣΗΜ. Ἀπὸ τὰ 21 δέματα τοῦ Α' Δημ. Σχολ. Κερασινοῦ Πειραιῶς, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, τὸ ἕνα δέμα ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἰδιωτικὴ Σχολὴ Αὐλωνίου Πειραιῶς διὰ τὸ Δημ. Σχολεῖον Γριζάτων.

ΑΙ ΠΑΛΑΙΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΕΧΙΖΟΝΤΑΙ

Ἡ Ἰδιωτ. Σχολὴ Λεωνιδοπούλου 3 χαρτοκιβώτια με διάφορα εἶδη ἱματισμοῦ διὰ τὸ Δημοτ. Σχολ. Πισοδερίου Φλωρίνης.

Τὸ Γυμνάσιον Κορωπίου Ἀττικῆς 4 δέματα με εἰ-



Ε.Σ.Ν. μαθηταὶ τοῦ Α' Προτύπου Γυμν. Πειραιῶς συσκευάζουν δέματα διὰ τὰ σεισμόπληκτα παιδιὰ τοῦ Δημ. Σχ. Ἀπολλοπαίνης Λευκάδος.

Juniors of 1st Model High School Piraeus packing gifts for the earthquake stricken pupils of Apolpena Leucas.

δὴ ἱματισμοῦ διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Χρυσανγῆς Κοζάνης.

Τὸ 3ον Γυμν. Θηλέων Ἀθηνῶν 3 δέματα με εἶδη ἱματισμοῦ διὰ τὸ Δημοτ. Σχολ. Σερνικακίου Ἀμφίσσης.

Τς Ζάννειον Ὁρφανοτροφεῖον Πειραιῶς 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Ἐλατοχωρίου Ἰωαννίνων.

★

ΟΔΗΓΙΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Παρακαλοῦμεν κατὰ τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ Λευκώματος Σχολ. ἀλληλογραφίας νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν τὰ κάτωθι:

α) Νὰ μὴν εἶναι πολὺ ὀγκώδεις. (Οἱ κανονικὲς διαστάσεις εἶναι 25X35 ἑκατοστά).

β) Τὸ βάρος του νὰ μὴν ὑπερβαίνει τὸ ἓνα κίλο.

γ) Τὸ 1)3 τοῦ λευκώματος νὰ περιέχῃ ὕλικὸ ἀπὸ τῆς δρᾶς τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ γενικῶς καὶ τὰ ὑπόλοιπα 2)3 νὰ εἶναι περιγραφαὶ τῆς Σχολικῆς καὶ τῆς Κοινοτικῆς ζωῆς καὶ γενικαὶ πληροφορίες περὶ τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι νὰ συνοδεύονται ἀπὸ σχετικὰς φωτογραφίας.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΤΕ ΟΤΙ:

1) Οἱ φωτογραφίες ποὺ στέλλονται γιὰ δημοσίευσιν εἰς τὸ περιοδικὸ μας, πρέπει α) νὰ δείχνουν ἐρυθροσταυρικὴν δρᾶσιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐργασίας, β) νὰ εἶναι γυαλιστερές καὶ καθαρές, γ) με δσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερα πρόσωπα.

2) Πρέπει νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τῶρα ἡ ἐτοιμασία τοῦ Λευκώματος, ὥστε νὰ σταλῇ εἰς τὰ Γραφεῖα μας πρὸ τῆς λήξεως τοῦ σχολ. ἔτους.

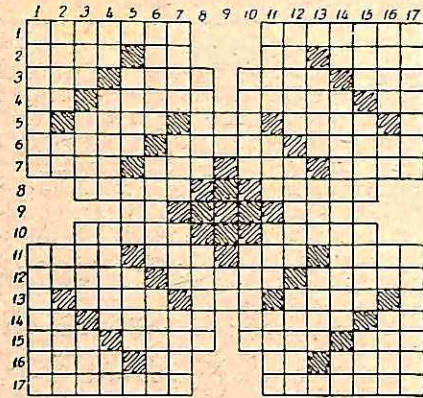
3) Νὰ στείλετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας (τουλάχιστον δυὸ φορές τὸ χρόνο) σύντομο περίληψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως τῶν μαθητῶν γιὰ νὰ τὴν δημοσιεύσωμε εἰς τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ ἐνημερώσωμε σχετικῶς τὴν Γενεὴν.

4) Ὑπάρχουν εἰς τὰ Γραφεῖα μας ὥραα μεταλλικὰ σήματα Ε.Σ.Ν., καμωμένα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἀντὶ 500 δρχ. ἕκαστον, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται κατόπιν παραγγελίας καὶ ἀποστολῆς τοῦ ἀντιτίμου.

5) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν νὰ μὴ στέλλωνται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπὸ σὺν ὁμάδας Ἑλληνικῶν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος, ὁδὸς Μάκενζυ Κίγκ 1, διότι ἄλλως δυσχαίρεται ἡ ἐστραφεία.

6) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων περιοδικοῦ γίνονται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός, δηλ. φυλλάδια τοῦ Ὀκτωβρίου θὰ γίνωνται δεκτὰ μόνον μέχρι τέλους Νοεμβρίου κ.ο.κ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ



ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Άσχαλία των κοριτσιών — Θεραπεύεται.
- 2) Περήφανα ζώα — Υποθετικών Γαλλικών μέτρων επίφανείας — Εύτελής γενεά.
- 3) Σήμα κινδύνου — Προϊόντα ζώου — έχει το σχήμα ωού — Ό θείος των Αμερικανών.
- 4) Δύο γράμματα που στο άλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά — Ποταμός της Ιταλίας — Άσχολεται με τα λάδια — Τελικός σύνδεσμος.
- 5) Σκεπασμένη δίοδος — Είς διπλούν θυμίζει αγρίους — Άγάπη (ξενικά).
- 6) Σημείον του ορίζοντος — Έλληνικό λιμάνι — Φτώχά.
- 7) Είς διπλούν σημαίνει διασύννη — Άναφορ. αντωνυμία (πληθ.) — Μισός στίβος — Μεγάλο ήρωϊ.
- 8) Τά... ρεϊ — Εύχαριστήσεις.
- 9) Έρωτ. αντωνυμία — Γράμμα του Λατινικού αλφαβήτου.
- 10) Αποτελούν μια ομάδα — Άσμα των αρχαίων.
- 11) Γυναικείον όνομα (χαϊδ.) — Γαλλίδα ήρωϊς, που έδωσε τ' όνομά της σε μια πόλι — Μέσον φωτισμού των αρχαίων — φοβερόν όπλον.
- 12) Υπόνομος — Τουρκικός τίτλος — Πρωτεύουσα κράτους της Άσίας.
- 13) Πηγή — Σύνδεσμος (δημ.) — Γυναικείο επάγγελμα (καθ.).
- 14) Πρόθεσις μπροστά σε φωνήεν — Κάτοικος Έλληνικού νησιού (θελ.) — Θεός των Ρωμαίων — Βυζαντινή νότα.
- 15) Χλόη — Ν.Α.Τ.Ο. — ... μάρες — ... Σώγιερ.
- 16) Εύθεια — Σύνδεσμος συμπλ. (άρχ.) — Δύο όμοια φωνήεντα — χημική σύσταση.
- 17) Περιοχή της Γερμανίας — Ό Άρχηγός του Άδη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Φρούτα — Θεός των Αιγυπτίων.
- 2) Υποδιαίρεσις χρόνου — Χρυσός (γαλλ.) — Προηγούνται ύψους — Βοηθούν στην έπισημ. ένός σκοπού.

που επισκέφθηκε την Άθήνα — Σταματά κάθε κίνησι — Βουλγαρικός ήγεμονικός οίκος — Ζών (καθαρ.).

- 4) Άρθρον — Χωρίς τόνο — Ναυτική βάσις της Ιταλίας — Η άρχη και το τέλος.
- 5) Επικίνδυνον για την υγεία μας — Νότα — Τουρκικό επίφωνημα.
- 6) Γυναικείον όνομα — Χωρίς τιμή — Περήφμος κατασκευαστής βιολιών.
- 7) Πληξίς — Βιασύνη — Τα τρία τέταρτα μιάς άρπας — Δένδρο, που αγαπά το νερό.
- 8) Ό κάτοικος της πόλεως — Ρόφημα.
- 9) Μια άντιστραμμένη νότα — Δικά σου.
- 10) Κανόνι — Εύρωπαϊκόν κράτος.

- 11) Νησι της Άσίας — Πρόθεσις και άρθρο — Καθένας — Έργαλείο.
- 12) Γραμμή — Σκέψις, αντίληψις (γενική) — Ενθύμησις.
- 13) Λεπίς ξυρίσματος — Σύνδεσμος — Κόσμος και κοσμάκης.
- 14) Νησάκι στην είσοδο της Μασσαλίας — Περήφμος μουσουργός — Χωρίς παιδιά — Έτσι αρχίζει κάθε όρκος.

- 15) Πρόσωπ. αντων. (πληθ.) — Τάσις — Έκει γεννήθηκε ό Μέγας Κων/τίνος — Λέξις από γνωστό Σπαρτιατικό ρητό.
- 16) Λιμνή της Β. Άφρικης — Γράμμα του αλφαβήτου — Προτρέπει — Την παίρνουμε μπροστά στο φωτογραφικό φακό.
- 17) Φασαρία — Τη σαρακοστή του γίνεται μεγάλη κατανάλωσις.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΑΛ. ΓΡΙΒΑΣ
Μαθ. Γυμνασίου Σπερχειάδος

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1) Πότε έγινε ή καθόδος των Δωριέων;
- 2) Ποιος ό ιδρυτής των Άθηνών;
- 3) Ποιος ό εφευρέτης της πενικιλίνης;
- 4) Ποιον το ιερώτερον όπλον του αρχαίου Έλληνος Στρατιώτου;
- 5) Ποιος εισήγαγε την καλλιέργειαν της πατάτας;

ΦΩΤ. ΜΗΛΙΩΝΗΣ
Γυμν. Εύπαλίου Δωρίδος

ΞΕΡΕΤΕ

- Ποιόν αιώνα έζησαν;
- 1) Ό Λουκιανός, 2) ό Σολωμός, 3) ό Ίουστινιανός, 4) ό Δαυίδ, 5) ό Ρήγας Φεραίος, 6) ή Άγία Αϊκατερίνη, 7) ό Μέγας Άλέξανδρος, 8) ό Μέγας Ναπολέων, 9) ό Παπαδιαμάντης.

Ποιό πουλί παθαίνει ψύξι χειμώνα καλοκαίρι;

ΠΑΠΑΧΑΧΑΡΙΑΔΟΥ ΝΙΚΗ
Γυμνάσιον Φλωρίνης

«Άετός άσπρογκριζάτος σαν άνοίξει τα φτερά του σαν άνοίξει τα φτερά του δεν πατεί κανείς κοντά του». Τί είναι;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

— Σόφα, Ίλιάνα φέρτε το σάς παρακαλώ παιδάκια μου.
— Ποιό γιαγιάκα;
— Μά μη με κουράζετε να τ'ο ξαναλέω.

ΠΡΙΝΤΕΖΗ ΜΑΡΙΑ
Δημοσ. Έμπορική Σχολή Θηλέων, Άθήναι

ΑΙΝΙΓΜΑ Α'

Είμαι πόλις της Τουρκίας
μά αν τ'ο ους τ'ο κάνεις
και με άλλαξτονίσης
φρούτο αρκετά γνωστό σου
θα φανή είς τη στιγμή.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΥΛΩΝΑΣ
Γυμνάσιον Βάλτης

ΑΙΝΙΓΜΑ Β'

Δυό βαδίζουν, ξαφνικά παρουσιάζεται τρίτος διά τόν όποιον ό είς έρωτά τόν άλλον. Ποιός είναι αυτός; «Αυτού του άνδρος ή μητέρα είναι πεθερά της μητέρας μου». Τί συγγένεια είχαν;

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΑΓΟΥΡΙΔΗΣ
Γυμνάσιον Εύπαλίου Δωρίδος

ΣΩΣΤΟ "Η ΛΑΘΟΣ

- Είναι ότι:
- 1) Ό μουσικοσυνθέτης Σοπέν ήτο Αυστριακός.
 - 2) Ό Μπράγι έφευρε το άλφάβητο των τυφλών.
 - 3) «Τό Περιδέραιον της Βασιλίσσης» είναι έργον του Άλεξάνδρου Δουμά (υιού).
 - 4) Τό όρος Κένυα είναι το ύψηλότερον όρος της Άφρικης.
 - 5) Η Τεχουιγκαλάπα είναι πρωτεύουσα της Ονδούρας.
 - 6) Ό Ίνδος είναι ό μεγαλύτερος είς μήκος ποταμός της Άσίας.
 - 7) Η πρώτη Γαλλική επανάστασις έξερράγη 21 Σεπτεμβρίου 1793.
 - 8) Τα παπούτσια των αρχαίων ήθοποιών έλέγοντο «Κόθορνοι».

ΣΤΕΛΙΟΣ ΛΥΜΠΕΡΗΣ
Μαθ. Πυθαγορείου Γυμνασίου Σάμου

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

- 1) Ποίο είναι το γνωμικό τ'ο ποιον έγραψεν ό Ίουστινιανός είς την είσοδο του ναού της Άγίας Σοφίας και τ'ο ποιον διαδάζεται ίσια και αντίθετα;
- 2) Ποιος είπε «κάθε ζωή από ζωή»;

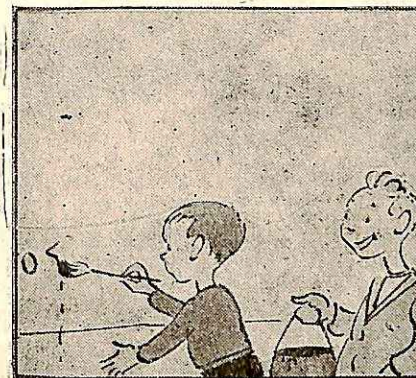
Α ΟΥ ΕΣ Κ ΤΙ ΡΕ ΚΤΗ ΤΗΣ ΤΙ ΜΑ ΜΙ ΤΕ Ω ΡΟΝ.

ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ
Μαθ. Γυμνασίου Θηλέων Κορίνθου

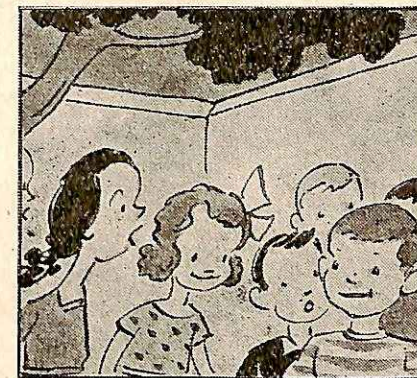
ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΕΛΕ

ΥΠΝΩΤΙΣΤΗΣ

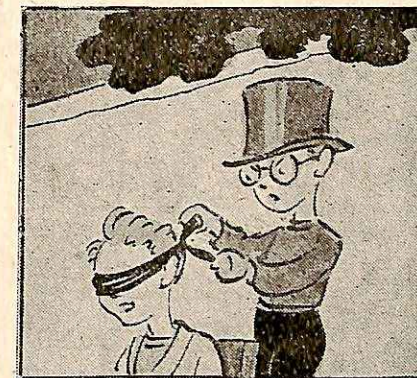
Υπό ΑΝ. ΒΩ.



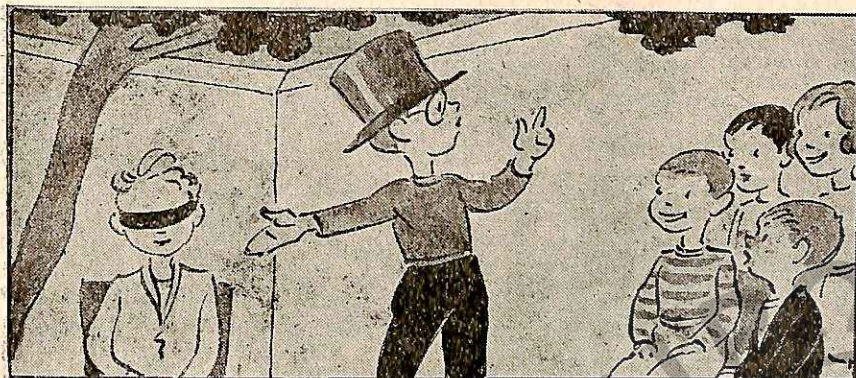
«Υπνωτιστής ό κύρ' Λελές έσκέφτηκε να γίνη και με τόν Πάνο βοηθό παρασασούλα δίνει.



Κί' έτσι προχθές της γειτονιάς πιά όλη ή μαριδίτσα μαζεύτηκε μέσ' στού Λελέ την όμορφη αύλιτσα.



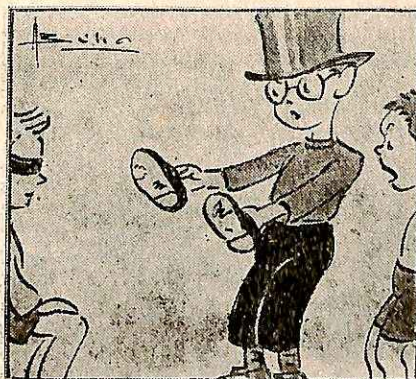
Καθίζει ό Πάνος. Κι ό τρανός υπνωτιστής μας μπαίνει, τόν υπνωτίζει τάχατες, τ'α μάτια εύθυσ τού δένει



και λέει: «Τώρα δώστε μου »καθένας από κάτι.
»Κι ό Πάνος, που δέν βλέπει πιά »ούτε με τ'όνα μάτι,

»χωρίς ν' άργή ούτε στιγμή »και δίχως να λαθεύη.
»μόλις τού λέω «τ' είν' αυτό;» »εύθυσ θα τ'ο μαντεύη!»

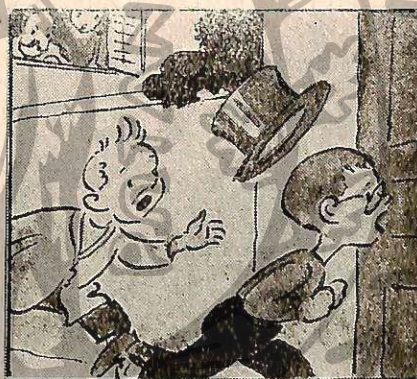
Λοιπόν σε λίγο τόν ρωτά μ' ύφος πολύ επίσημο: —Τ' είναι αυτό πούχει ή Λιλή και τώρα θέλει ξύσιμο;



—Μολύβι, ό Πάνος ξεφωνά με τίς δυνάμεις του όλες.
—Και τ' είναι αυτά πούχει ό Τοτόσμιά τέτοια πρόγγα και στούς δυό, και θένε μετζασόλες;



—Παπούτσια, ό Πάνος άπαντά. Μά ή μαρίδα αρχίζει
—Και ή μαρίδα αρχίζει
—Και ή μαρίδα αρχίζει



στο παραθύρια οί γείτονες προβάλλουν και κοιτούν, κι οί δυό ξυπνοί μας τρέχουνε στο σπίτι να κρυφτούνε...

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ

Στίχοι:
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ.

Μουσική:
ΑΛ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Ε- σείς πού πρω-το- σπεί- ρα-τε τῆς λευ-τε-ριᾶς τὸ σπό-ρο, λαχ-
 ῖ- σκιοι με-γα-λό- κορμοι κ' ἄ- πεί-ραχ-τοι ἅπ' τὰ χρό-νια σέρ-
 τα-ρι-σμέ-νο δῶ-ρο στὴ σκλα-βω-μέ-νη γῇ ἔ- σείς κ' ὄ-ταν ὠ-
 νε-τε μᾶς τ' ἐγ-γύ-θι-α στὸ δρό-μο τῆς τι-μῆς κ' ὄ-που πο-λέ-μου
 ρί-μα-σαν τὰ στά-χυα καρ-πο-φό-ρα στοῦ θε-ρι-σμοῦ τὴν ὥ-ρα μᾶς
 κρά-ξι-μο κ' ὄ-που τῆς μά-χης κρό-τοι ἔ- σείς περ-νᾶ-τε, πρῶ-τοι κ' ἄ-
 γί-να-τε ὁ-δη-γοί. Σὰν
 1. 2.
 κο-λου-δοῦ-με μεῖς. Στὴ μνή-μη σας ἁ-νά-δου-με χρυ-
 σᾶ λι-δα-νι-στή-ρια, γιὰ σᾶς τὰ νι-κη-τή-ρια τὰ
 χεῖ-λη μας ὑ-μνοῦν καὶ πλέ-κον-τας στὰ χέ-ρια μας τῆς δό-ξας τὰ στε-
 φα-νί-α δι-κή σας πε-ρὶ-στέρα στὰ τοὺς τά-φους σας κρε-μοῦν.

Ρ. ΠΡΕΤΣΙΑΣ.